DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 marca 1939 r.

Nr 7

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ZARZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ:

OBWIESZCZENIA MINISTERSTWA SKARBU:

OBWIESZCZENIA PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

136

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji umowy gospodarczej z dnia 1 lipca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r. wraz z protokołem końcowym do umowy gospodarczej, protokołem posiedzenia do umowy gospodarczej, układem w sprawie płatności za obroty towarowe (polsko-niemiecki układ rozrachunkowy) oraz protokołem końcowym do umowy gospodarczej i układu rozrachunkowego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej umowy, protokołów i układu — Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 108).

137

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego clenia pewnych wyrobów chemicznych.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 15 czerwca 1938 r., dotyczącego clenia pewnych wyrobów chemicznych.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 109).

138

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Finlandią o cleniu serów pochodzenia finlandzkiego.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Finlandią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 16 lipca 1938 r. o cleniu serów pochodzenia finlandzkiego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wy-

konanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 110).

139

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Japonią, dotyczącego zniżek celnych na pewne towary japońskie.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Japonią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 19 września 1938 r., dotyczącego zniżek celnych na pewne towary japońskie.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 111).

140

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji drugiego protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunii.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 22 lipca 1938 r. drugiego protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunii z dnia 23 czerwca 1930 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu — Ministrom: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 112).

141

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji protokołu dodatkowego z dnia 9 lutego 1938 r. do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r., podpisanego w Bukareszcie dnia 9 lutego 1938 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień wymienionego protokołu dodatkowego — Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 113).

142

USTAWA

z dnia 4 marca 1939 r.

o ratyfikacji piątego protokołu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji podpisanego wraz z załącznikiem w Warszawie dnia 30 czerwca 1938 r. piątego protokołu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier z dnia 26 marca 1925 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu — Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 114).

143

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 marca 1939 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego clenia pewnych wyrobów chemicznych.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 9 lutego 1939 r., dotyczącego clenia pewnych wyrobów chemicznych.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 6 marca 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 marca1939 r. Nr 19, poz. 127).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 marca 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 143).

Przekład.

AMBASADA BRYTYJSKA
WARSZAWA.

Nr 14. 68/3/39.

9 lutego 1939 r.

Ekscelencjo,

Niektóre ze zniżek celnych, przyznanych przez Rząd Polski w odniesieniu do wyrobów chemicznych, przetworzonych w Zjednoczonym Królestwie i stamtąd wywożonych, a wymienionych w liście pierwszej załączonej do Umowy Handlowej pomiędzy Rządem Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie a Rządem Polskim, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., przestały obowiązywać zgodnie z postanowieniami tej umowy. Ponadto zobowiązanie się przez Rząd Polski, zawarte w wymianie not podpisanych w Warszawie dnia 15 czerwca 1938 r., do stosowania aż do 31 grudnia 1938 r. w odniesieniu do niektórych z tych wyrobów zniżek celnych, tamże wyszczególnionych, również wygasło dnia 31 grudnia 1938 r.

Mam przeto zaszczyt, z polecenia Głównego Sekretarza Stanu Jego Królewskiej Mości dla Spraw Zagranicznych, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące Porozumienie:

1) Rząd Polski zobowiązuje się stosować do dnia 31 grudnia 1939 r. zniżki celne wymienione poniżej, na wypadek wwozu do Polskiego Obszaru Celnego, następujących wyrobów chemicznych, przetworzonych w Zjednoczonym Królestwie i stamtąd wywożonych:

Pozycja taryfy celnej i nazwa towaru		Cło w złotych od 100 kg
z 311	Chlorek cynowy — do celów przemysłowych, za pozwoleniem Ministra Skarbu	22.50
z 334	Cremor tartari (oczyszczony kwaśny winian potasu) . .	b. c.
z 339	Kwas benzoesowy, za pozwoleniem Ministra Skarbu . .	60
393 z p. 1	Chlorek benzalu	9
p. 2	Inne chloropochodne węglowodorów aromatycznych oprócz osobno wymienionych	9
397 z p. 1	Ksylidyna (również w formie octanu)	15
z p. 3	Kwas orto-anilinosulfonowy	52.50
z p. 4	Tioanilina	52.50
z p. 9	Kwas naftyloaminosulfonowy 2 : 6 (Bronner)	75
398 p. 1a	Rezorcyna	20
399 z p. 1	Dwu-metyloaminofenol	105
z p. 6	Dwuaminofenol (amidol), siarczan monometylo-para-amidofenolu (metol)	105
z 401	Keton Michlera	105

2) Niniejsze Porozumienie wejdzie w życie trzydziestego dnia po dacie ustalonej za wspólną zgodą w notach następnie wymienionych.

3) Postanowienia powyższego p. 1 stosowane będą prowizorycznie począwszy od dwudziestego piątego dnia po dacie niniejszego Porozumienia.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje to Porozumienie.

Korzystam ze sposobności, aby ponowić Waszej Ekscelencji zapewnienia mojego najwyższego poważania.

H. W. Kennard

Jego Ekscelencja
Pan J. Beck,
Minister Spraw Zagranicznych
Warszawa.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
Nr P. II. WB. 65/4/39.

Warszawa, dn. 9 lutego 1939 r.

Panie Ambasadorze,

Notą z dnia 9 lutego 1939 r. Nr 14/68/3/39 Wasza Ekscelencja zechciał mi zakomunikować co następuje:

„Ekscelencjo,

Niektóre ze zniżek celnych, przyznanych przez Rząd Polski w odniesieniu do wyrobów chemicznych, przetworzonych w Zjednoczonym Królestwie i stamtąd wywożonych, a wymienionych w liście pierwszej załączonej do Umowy Handlowej pomiędzy Rządem Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie a Rządem Polskim, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r., przestały obowiązywać zgodnie z postanowieniami tej umowy. Ponadto zobowiązanie się przez Rząd Polski, zawarte w wymianie not podpisanych w Warszawie dnia 15 czerwca 1938 r., do stosowania aż do 31 grudnia 1938 r. w odniesieniu do niektórych z tych wyrobów zniżek celnych, tamże wyszczególnionych, również wygasło dnia 31 grudnia 1938 r.

Mam przeto zaszczyt, z polecenia Głównego Sekretarza Stanu Jego Królewskiej Mości dla Spraw Zagranicznych, zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie:

1) Rząd Polski zobowiązuje się stosować do dnia 31 grudnia 1939 r. zniżki celne wymienione poniżej, na wypadek wwozu do Polskiego Obszaru Celnego, następujących wyrobów chemicznych, przetworzonych w Zjednoczonym Królestwie i stamtąd wywożonych:

Pozycja taryfy celnej i nazwa towaru			Cło w złotych od 100 kg
z 311		Chlorek cynowy — do celów przemysłowych, za pozwoleniem Ministra Skarbu	22.50
z 334		Cremor tartari (oczyszczony kwaśny winian potasu) . .	b. c.
z 339		Kwas benzoesowy, za pozwoleniem Ministra Skarbu . .	60
393	z p. 1	Chlorek benzalu	9
	p. 2	Inne chloropochodne węglowodorów aromatycznych oprócz osobno wymienionych	9
397	z p. 1	Ksylidyna (również w formie octanu)	15
	z p. 3	Kwas orto-anilinosulfonowy	52.50
	z p. 4	Tioanilina	52.50
	z p. 9	Kwas naftyloaminosulfonowy 2 : 6 (Bronner)	75
398	p. 1a	Rezorcyna	20
399	z p. 1	Dwu-metyloaminofenol	105
	z p. 6	Dwuaminofenol (amidol), siarczan monometylo-para-amidofenolu (metol)	105
z 401		Keton Michlera	105

2) Niniejsze Porozumienie wejdzie w życie trzydziestego dnia po dacie ustalonej za wspólną zgodą w notach następnie wymienionych.

3) Postanowienia powyższego p. 1 stosowane będą prowizorycznie począwszy od dwudziestego piątego dnia po dacie niniejszego Porozumienia.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski przyjmuje to Porozumienie".

Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt powiadomić Waszą Ekscelencję, że Rząd Polski przyjmuje Porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ambasadorze, zapewnienia mego bardzo wysokiego poważania.

Szembek

Jego Ekscelencja
Sir Howard William Kennard
K. C. M. G., C. V. O.
Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny
Jego Brytyjskiej Mości
w Warszawie.

144

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1939 r.

o zmianie granic powiatów: tureckiego, konińskiego i kolskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko - węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Z powiatu konińskiego w województwie poznańskim wyłącza się: gminę miejską Tuliszków; gminę wiejską Władysławów; część gminy wiejskiej Tuliszków, a mianowicie gromady: Bogusławice, Dryja, Gadów, Grabowiec, Grzymiszew, Kiszewy, Krempa, Nowy Świat, Ogorzelczyn, Piaski, Ruda, Szmaszew, Tarnowa, Wróblina i Zadwórna-wieś; część gminy wiejskiej Piorunów, a mianowicie gromady: Beznazwa, Chylin, Głogowa, Jabłonna, Kamionka, Kuny, Leonia, Przyborów, Stawki, Stefania, Tarnowski Młyn, Wyszyna oraz wieś Cecylia z gromady Kałek — i włącza się je do powiatu tureckiego w tymże województwie.

§ 2. Z powiatu kolskiego w województwie poznańskim wyłącza się: część gminy wiejskiej Brudzew, a mianowicie gromady: Bogdałów, Bogdałów kolonia, Bratuszyn, Brudzew, Chrząblice, Galewo - Huta - Józefów, Głowy, Izabelin, Kalinowa, Kolnica, Krwony, Kwiatków, Marulew, Tarnowa, Wincentów kolonia, Bierzmo - Nowa Wieś, Cichów, Olimpia; część gminy wiejskiej Koźmin, a mianowicie gromady: Dąbrowa, Janiszew, Koźmin wieś i kolonia, Kozubów, Kuźnica Janiszewska, Lekaszyn, Posoka i Sarbice — i włącza się je do powiatu tureckiego w tymże województwie.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 115).

145

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ogólnego kontyngentu odpędu na trzechlecie 1939/40, 1940/41 i 1941/42 dla gorzelni rolniczych, o podziale tego kontyngentu na poszczególne województwa w kampanii 1939/40 oraz o ustaleniu na wspomniane wyżej trzechlecie najwyższego i najniższego kontyngentu odpędu, jaki może posiadać jedna gorzelnia.

Na podstawie art. 32 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla gorzelni rolniczych na terenie całego Państwa na poszczególne kampanie trzechlecia 1939/40, 1940/41 i 1941/42 ustala się:

1) ogólny kontyngent odpędu, przeznaczony do podziału między województwa, a następnie między poszczególne

gorzelnie w wysokości 1.200.000 hektolitrów alkoholu,

2) rezerwę specjalną w wysokości 300.000 hektolitrów alkoholu.

§ 2. Ogólny kontyngent odpędu ustalony w § 1 pkt 1) rozdziela się pomiędzy województwa w sposób następujący:

województwo	warszawskie	83.159	hl	alkoholu
"	łódzkie	27.236	"	"
"	kieleckie	39.145	"	"
"	lubelskie	80.853	"	"
"	białostockie	35.969	"	"
"	wileńskie	39.724	"	"
"	nowogródzkie	29.630	"	"
"	poleskie	18.735	"	"
"	wołyńskie	12.236	"	"
"	poznańskie	380.306	"	"
"	pomorskie	169.507	"	"
"	śląskie	19.541	"	"
województwo	krakowskie	26.018	hl	alkoholu
"	lwowskie	109.261	"	"
"	stanisławowskie	26.879	"	"
"	tarnopolskie	101.801	"	"
		1.200.000	hl	alkoholu.

Podział ten obowiązuje tylko na jedną kampanię 1939/40 r.

§ 3. Na trzechlecie 1939/40, 1940/41 i 1941/42 najwyższy kontyngent odpędu, jaki może posiadać jedna gorzelnia rolnicza, oznacza się na 2.000 hektolitrów alkoholu, najniższy zaś — na 560 hektolitrów alkoholu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 116).

146

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do § 1 pkt 1, 9—18, 20—22, 29 i 39 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz co do § 1 pkt 1, 3, 4, 22, 23 i 29 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu a co do §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 19, 26, 29, 32, 36, 39, 53, 60, 63 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12), z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235), z dnia 31 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 4, poz. 32), z dnia 27 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60) oraz z dnia 30 października 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 575) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 28 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. W dniu wysłania przesyłki z przedsiębiorstwa należy sporządzić świadectwo przewozowe oraz zapisać wysłany spirytus na rozchód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa wysyłającego. W gorzelni rolniczej wystawienie świadectwa przewozowego oraz zapisanie spirytusu na rozchód może być dokonane najwcześniej na 2 dni poprzedzające dzień wysyłki, o ile miało miejsce w gorzelni wcześniejsze napełnienie spirytusem naczyń przewozowych. Niezwłocznie po przyjęciu spirytusu w miejscu przeznaczenia należy sporządzić protokół przyjęcia i zapisać spirytus na przychód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa otrzymującego przesyłkę. Daty świadectwa przewozowego i protokołu przyjęcia określają czas przebywania przesyłki w drodze i służą za podstawę do obliczenia zaniku drogowego na zasadach niniejszego paragrafu.";

2) w § 47 dodaje się nowy ust. 7 o brzmieniu następującym:

„7. Zabrania się bez zezwolenia izby skarbowej używania aparatów destylacyjnych do produkcji esencyj (ekstraktów) alkoholowych do celów konsumcyjnych. Warunki i sposób kontroli zakładów produkujących esencje (ekstrakty) na cele konsumcyjne ustalane będą indywidualnie dla poszczególnych zakładów w wydawanych zezwoleniach.";

3) § 48 otrzymuje brzmienie następujące:

„Oprócz zezwoleń, przewidzianych w art. 19 ust. 1, potrzebne są zezwolenia Ministra Skarbu na przerób spirytusu na eter, alkohol butylowy (butanol), masy plastyczne zastępujące kauczuk, politurę, lakier, estry i artykuły kosmetyczno-perfumeryjne z wyjątkiem przerobu przez rzemieślników spirytusu skażonego ogólnym środkiem (denaturatu) na politurę i lakiery, przeznaczone do dalszego przerobu we własnych zakładach przemysłowych wytwórców tych artykułów (§ 176 ust. 3). Zezwolenia na przerób spirytusu na butanol i na masy plastyczne zastępujące kauczuk wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.";

4) w § 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Zezwolenia na wyrób, oczyszczanie i odwadnianie spirytusu, na przerób spirytusu na wódki gatunkowe, ocet, eter, alkohol butylowy (butanol), masy plastyczne zastępujące kauczuk, politurę, lakiery, estry i artykuły kosmetyczno-perfumeryjne wydaje się jednej osobie fizycznej lub prawnej na oznaczone miejsce i ściśle określony rodzaj czynności (przedsiębiorstwa). Zezwolenia te mogą być ograniczane co do celu, z jakim ma być związany wyrób, oczyszczanie, odwadnianie lub przerób spirytusu.";

5) w § 73 ust. 1 otrzymuje w części poprzedzającej lit. a) brzmienie następujące:

„1. Przeszkodę ruchu spowodowało nieprawidłowe działanie przyrządu kontrolnego lub takie uszkodzenie aparatu odpędowego, innych urządzeń gorzelni lub nałożonych na nich zabezpieczeń, które umożliwiło dostęp do spirytusu lub jego pary,";

6) § 84 uzupełnia się nowym ust. 3 o treści następującej:

„3. Kierownik gorzelni odpowiada za prawidłowe prowadzenie odpędu, w szczególności:

a) w razie zalania przyrządu kontrolnego zacierem lub spirytusem wskutek braku należytego dozoru nad aparatem odpędowym,

b) w razie podniesienia się rtęci termometru maksymalnego w zbiorniku przyrządu kontrolnego do + 40°C lub w licznikach tego przyrządu do + 35°C.";

7) w § 85 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Do księgi magazynowej zapisuje się codziennie w rubryce przychodu taką ilość spirytusu, jaką otrzymano i obliczono w odbieralniku. O ile nastąpił wyciek spirytusu po przejściu spirytusu przez przyrząd kontrolny, należy zapisać na przychód ilość spirytusu wykazaną przez ten przyrząd dla odpędu, w czasie którego miał miejsce wyciek spirytusu. Zwolnienie przedsiębiorcy od odpowiedzialności za wyciek spirytusu następuje na zasadach przewidzianych w art. 22 ust. 3. Gorzelnia ma się wyliczyć z ilości spirytusu zapisanych do księgi magazynowej.";

8) § 87 uzupełnia się nowym ust. 4 o treści następującej:

„4. Wyprodukowany w ciągu dnia spirytus ma być zlany do zbiorników w magazynie, bądź do innych naczyń, które do tego celu zostały za zgodą urzędu skarbowego przeznaczone.";

9) w § 99 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Gorzelnia, która przestaje odpowiadać warunkom przepisu art. 33 ust. 2 i 3, traci charakter gorzelni rolniczej i staje się gorzelnią przemysłową; od przekroczenia tych warunków spirytus wyprodukowany przez gorzelnię zalicza się na poczet spirytusu przeznaczonego na cele niekonsumcyjne. O ile spirytus został już przez P. M. S. odebrany na kontyngent zakupu, wówczas za spirytus ten P. M. S. zapłaci cenę zakupu zmniejszoną o 15%, lub na życzenie przedsiębiorcy odda mu ten spirytus do dyspozycji na cele niekonsumcyjne lub eksportowe.";

10) § 105 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Kontyngent odpędu oznacza ilość 100% spirytusu jaką wolno gorzelni wyprodukować w ciągu jednej kampanii, tj. od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia roku następnego.

2. Zabrania się wyrobu spirytusu ponad wyznaczony kontyngent odpędu.";

11) § 106 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych wyznacza na okres trzech kampanij wysokość ogólnego kontyngentu odpędu, przeznaczonego do podziału między województwa, a następnie pomiędzy poszczególne gorzelnie.

2. Dla celów, o których mowa w §§ 111 i 112, tworzy się rezerwę specjalną w wysokości 25% ogólnego kontyngentu odpędu.";

12) § 107 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych rozdziela na okres trzech kampanij wyznaczony na podstawie § 106 kontyngent odpędu na poszczególne województwa według zasad § 109, z wyjątkiem 10% tego kontyngentu przypadających do rozdziału w myśl ust. 1 lit. e), których nie rozdziela w sposób przewidziany w tym punkcie, lecz przydziela poszczególnym województwom lub tylko niektórym z nich, odpowiednio do aktualnych potrzeb gospodarki spirytusowej z uwzględnieniem między innymi produkcji spirytusu ponad kontyngent zakupu.

2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może dokonać podziału ogólnego kontyngentu odpędu na województwa na okres krótszy niż trzy kampanie; izby skarbowe dzielą kontyngent odpędu między gorzelnie według zasad § 109 na taki sam okres, na jaki podzielony został ogólny kontyngent między województwa.";

13) w § 108 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Do otrzymania przydziału z wojewódzkiego kontyngentu odpędu uprawnione są wszystkie gorzelnie rolnicze zdolne do ruchu, które posiadały w ostatniej kampanii przydział kontyngentu odpędu i odpowiadają warunkom §§ 96 i 97.

2. W celu otrzymania przydziału kontyngentu odpędu przedsiębiorca gorzelni rolniczej obowiązany jest wnieść do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego odpowiednie podanie w terminie do dnia 15 października roku poprzedzającego okres, na który ma być przyznany nowy kontyngent odpędu; do podania tego dołączyć należy następujące dokumenty:

a) poświadczony urzędowo wykaz ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstwa połączonego z gorzelnią. Na terenach nie posiadających ksiąg gruntowych (wieczystych) wykazy obszaru gruntów potwierdzają urzędy skarbowe (podatków bezpośrednich). Grunty orne, łąki i pastwiska mają być wykazane oddzielnie,

b) zaświadczenie zarządu gminy co do obszaru uprawy ziemniaków i buraków cukrowych, odległości gospodarstwa rolnego od gorzelni i najbliższej stacji kolejowej tudzież stanu inwentarza żywego,

c) zaświadczenie urzędowe, że gospodarstwo rolne wraz z gorzelnią stanowi własność, pozostaje w dzierżawie lub administracji poręczającej jednej i tej samej osoby.";

14) w § 109 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Izby skarbowe dzielą kontyngent odpędu ustalony na poszczególne województwa pomiędzy poszczególne gorzelnie rolnicze na następujących zasadach:

a) 30% dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstw połączonych z gorzelniami, przy czym do obszaru ziemi ornej dodaje się obszar łąk i pastwisk w stosunku do 30% obszaru ziemi ornej każdego gospodarstwa;

b) 10% — w stosunku prostym do obszaru zajętego przeciętnie w ostatnim trzechleciu pod uprawę ziemniaków. W razie zmniejszenia się w ciągu ostatniego trzechlecia ogólnego obszaru majątku połączonego z gorzelnią wskutek parcelacji, wydzierżawienia lub częściowego wyzbycia się, powodującego zmniejszenie się plantacji ziemniaków, należy przyjmować do obliczenia zmniejszony obszar plantacji ziemniaków według stanu istniejącego w chwili składania podania; postanowienia te stosuje się również do czynników wymienionych pod lit. c) i g). W przypadku niemożności ustalenia za dany rok obszaru plantacji ziemniaków, lub w razie uzasadnionej wątpliwości, należy przyjąć dla danego majątku obszar plantacji ziemniaków w takim stosunku do ogólnego obszaru ziemi ornej tego majątku, w jakim pozostają do siebie obszar uprawy ziemniaków pozostałych majątków gorzelniczych i ogólny obszar ziemi ornej tych majątków w danym województwie; łąk i pastwisk w tym obliczeniu nie uwzględnia się;

c) 10% — zależnie od przeciętnego obszaru zajętego w ostatnim trzechleciu pod uprawę buraków cukrowych; podział na województwa części kontyngentu odpędu, przypadającej na ten czynnik, przeprowadza się w sposób następujący:

Przyznaje się każdemu województwu zależnie od przeciętnego obszaru uprawy buraków, przypadającego na jedną gorzelnię w województwie, pewną z góry określoną ilość punktów, a mianowicie, przy zupełnym braku uprawy buraków cukrowych — 150 punktów, przy przeciętnym obszarze od 1 do 4 ha — 100, od 5 do 9 — 70, od 10 do 19 — 45, od 20 do 29 — 25 i powyżej 29 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu w stosunku prostym do iloczynów liczby punktów przez liczbę gorzelni w każdym województwie.

Przy rozdziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu pomiędzy gorzelnie przyznaje się poszczególnym gorzelniom zależnie od wielkości obszaru uprawy buraków następującą ilość punktów: dla majątków o obszarze uprawy buraków cukrowych do 10 ha — 280, od 11 do 20 — 230, od 21 do 30 — 185, od 31 do 40 — 145, od 41 do 50 — 110, od 51 do 70 — 80, od 71 do 100 — 55, od 101 do 140 — 35, od 141 do 190 — 20 i powyżej 190 ha — 10 punktów; następnie dzieli się kontyngent odpędu wprost proporcjonalnie do liczby punktów. Powierzchnie uprawy buraków cukrowych należy zaokrąglać do pełnych hektarów;

d) 15% — w stosunku prostym do odległości w kilometrach gorzelni od najbliższej towarowej stacji kolei żelaznej normalnotorowej względnie przystani, przy czym 1 kilometr szosy, bruku lub kolejki dojazdowej (wąskotorowej) przyjmuje się za 1 kilometr, zaś 1 kilometr polnej drogi przyjmuje się za 2 kilometry;

e) 10% — w stosunku prostym do wyrażonej w hektolitrach 100% produkcji gorzelni ponad kontyngent zakupu w

ostatnim trzechleciu. W podziale uczestniczą tylko te gorzelnie, których produkcja spirytusu ponad kontyngent zakupu wynosiła w ostatnim trzechleciu w sumie co najmniej 30% sumy kontyngentów zakupu, obliczonej łącznie z wyznaczonymi kontyngentami zakupu kampanij, w których gorzelnia była nieczynna oraz kontyngentami przejętymi od innych gorzelni (§ 115). Z podziału, dokonanego według zasad punktu niniejszego, poszczególna gorzelnia nie może otrzymać więcej niż 30% kontyngentu odpędu przypadającego jej z tytułu wszystkich pozostałych czynników; gdyby z obliczenia wypadło więcej niż wspomniane 30%, należy nadwyżki podzielić między wszystkie gorzelnie według zasad lit. f). Jeżeli w województwie nie ma wcale gorzelni, o których mowa w zdaniu 2, należy całe 10% kontyngentu wojewódzkiego, przypadające do podziału w myśl punktu niniejszego, podzielić według zasad lit. f).

Dla gorzelni nowopowstałych przyjmuje się przeciętną w ostatnim trzechleciu całkowitą produkcję spirytusu jednej gorzelni w danym województwie (lit. f));

f) 10% — w stosunku prostym do rzeczywistej produkcji gorzelni w ostatnim trzechleciu wyrażonej w hektolitrach 100% spirytusu, przy czym, jeżeli gorzelnia była czynna przez dwie lub jedną kampanię, przyjmuje się przeciętną produkcję z dwóch kampanij względnie przyjmuje się jedną kampanię jako przeciętną. Jeżeli gorzelnia nie była czynna w ostatnim trzechleciu, przyjmuje się przeciętną produkcję jednej gorzelni danego województwa w ostatniej kampanii. W razie przejęcia kontyngentu zakupu od drugiej gorzelni (§ 115) produkcja kontyngentu tego zalicza się na korzyść gorzelni przejmującej;

g) 15% — w stosunku prostym do stanu inwentarza żywego z ostatnich trzech lat, przy czym przyjmuje się jedynie bydło rogate stanowiące własność przedsiębiorcy lub służby dworskiej. Jałowiznę do dwóch lat przyjmuje się licząc dwie sztuki jałowizny za jedną sztukę bydła dorosłego.

2. W sposób określony w ust. 1 otrzymuje się dla każdego z czynników stały współczynnik jednostkowy oznaczający ilość hektolitrów kontyngentu odpędu przypadającego: na 1 ha obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk (lit. a)), na 1 hl przeciętnej produkcji w ostatnim trzechleciu (lit. f)), na 1 km odległości od stacji kolejowej (lit. d)) itd. Mnożąc liczby wyrażające dane każdej gorzelni (obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przeciętna produkcja, odległość od stacji kolejowej itd.) przez odpowiedni współczynnik otrzymuje się część kontyngentu odpędu gorzelni, odpowiadającą danemu czynnikowi. Otrzymane dla każdej gorzelni ilości hektolitrów 100% z tytułu poszczególnych czynników składają się w sumie na kontyngent odpędu danej gorzelni.";

15) w § 110 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie następujące:

„2. Po wysłuchaniu opinii komisji izby skarbowe mogą zmniejszyć poszczególnym gorzelniom obliczony dla nich kontyngent odpędu w granicach do 15% i uzyskane w ten sposób ilości kontyngentu odpędu przydzielić innym gorzelniom, położonym na terenie właściwego województwa.

3. Po ustaleniu kontyngentu odpędu poszczególnym gorzelniom izby skarbowe w terminie do dnia 15 lutego danego roku zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości wyznaczonego jej kontyngentu odpędu i przesyłają niezwłocznie P. M. S. wykaz uskutecznionego podziału wraz z protokołem obrad komisji.";

16) w § 111 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Gorzelnie nowopowstałe, zdolne do ruchu otrzymują przydział kontyngentu odpędu z rezerwy specjalnej. Kontyngent odpędu tym gorzelniom przydziela Minister Skarbu na zasadach przewidzianych w § 109, przy czym jako „ostatnie trzechlecie" i „ostatnią kampanię", powołane w zacytowanym paragrafie, należy przyjmować okresy bezpośrednio poprzedzające kampanię, w której zostało złożone podanie o przydział kontyngentu odpędu.";

17) w § 112 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Kontyngent odpędu może być podwyższony z rezerwy specjalnej (§ 106 ust. 2) poszczególnym gorzelniom przez Ministra Skarbu. Podwyżki dzielą się na podwyżki stałe, powodujące odpowiednie zwiększenie kontyngentu zakupu, i podwyżki jednorazowe, nie powodujące zwiększenia kontyngentu zakupu.

2. Podwyżka kontyngentu odpędu stała może nastąpić wówczas, gdy obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przyjęty za podstawę do obliczenia kontyngentu odpędu dla danej gorzelni, uległ powiększeniu więcej, aniżeli o 25%. W tym przypadku kontyngent odpędu może być podwyższony w ten sposób, że za każde pełne 10% zwiększenia ziemi ornej, łąk i pastwisk, zwiększa się kontyngent odpędu według mnożnika przyjętego dla obszaru ziemi ornej przy podziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu. Podwyższony w ten sposób kontyngent odpędu nie może przekraczać najwyższego kontyngentu odpędu (art. 32 ust. 4).";

18) w § 114 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Jeżeli skutkiem parcelacji lub zmniejszenia się gruntów ornych, łąk i pastwisk z in-

nych powodów, przyjęty za podstawę obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk przy wyznaczaniu kontyngentu odpędu dla danej gorzelni uległ większemu zmniejszeniu, aniżeli o 25% — kontyngent odpędu zmniejsza się począwszy od kampanii, rozpoczynającej się w następnym roku kalendarzowym, w ten sposób, że za każde zmniejszenie gruntów ornych, łąk i pastwisk o pełne 10% zmniejsza się kontyngent odpędu o 5%. Postanowienie to nie stosuje się do gospodarstw rolnych połączonych z gorzelniami, których ilość pozostałej ziemi ornej, łąk i pastwisk przy uwzględnieniu normy, przyjętej przy podziale wojewódzkiego kontyngentu odpędu, odpowiada wyznaczonemu kontyngentowi odpędu lub go przekracza.

3. W przypadku zmniejszenia się ziemi ornej poniżej wysokości wymaganej w § 96 ust. 1 należy zastosować do gorzelni od kampanii rozpoczynającej się w następnym roku kalendarzowym postanowienia przepisu § 96 ust. 2 i 3.";

19) w § 124 ust. 1 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Gorzelnie, które po dniu 1 września 1941 r. nie będą posiadały zbiorników do magazynowania spirytusu o przepisanej w zał. C do § 91, ust. 12 lit. b) pojemności, nie mogą żądać wcześniejszego niż w wyznaczonych terminach odbioru spirytusu. Powyższy przepis nie stosuje się do gorzelni, które w myśl postanowień wymienionego załącznika C otrzymają odroczenie terminu dostosowania pojemności zbiorników do normy wskazanej w tym załączniku.";

20) w § 130 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„1. Zawartość alkoholu w surówce dostarczanej na cele konsumcyjne ma wynosić w zasadzie powyżej 92% objętościowych przy + 15°C. Zawartość aldehydów w surówce nie powinna przekraczać 0,1 g na litr w przeliczeniu na alkohol absolutny. Surówka nie powinna posiadać niewłaściwego sobie zapachu i smaku, powinna być bezbarwna, przezroczysta, bez zawiesin i nie powinna zawierać niewłaściwych obcych domieszek.

2. P. M. S. może odmówić odbioru surówki o mocy niższej aniżeli określona w ust. 1 lub odebrać ją, potrącając:

a) 0,5 gr od ceny nabycia 1 litra odebranej surówki o mocy 92% i niższej do 90% włącznie,
b) 2,5% od ceny podstawowej względnie od ceny nabycia spirytusu na dodatkowe zapotrzebowanie za każdy brakujący stopień mocy poniżej 90% do 85% objętościowych włącznie,
c) 5% od ceny podstawowej względnie od ceny nabycia spirytusu na dodatkowe zapotrzebowanie za każdy dalszy brakujący stopień poniżej 85% objętościowych.";

21) § 130 uzupełnia się nowym ust. 3 o treści następującej:

„3. Ustanawia się na okres 3 kampanii 1938/39, 1939/40 i 1940/41 premie w wysokości 0,5 grosza od każdego litra surówki o mocy wyższej od 92% dostarczonej przez gorzelnie na cele konsumcyjne; premie te będzie wypłacał P. M. S. tylko tym gorzelniom, które wyprodukują i dostarczą w danej kampanii na wszelkie cele (konsumcyjne, niekonsumcyjne, eksportowe) łączną ilość spirytusu wynoszącą co najmniej 130% kontyngentu zakupu każdej z tych gorzelni.";

22) w § 158 ust. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„4. Jako naturalne wódki zbożowe mogą być wyrabiane wódki tylko ze spirytusu zbożowego nierektyfikowanego, po upływie co najmniej dwuletniego okresu przechowywania tego spirytusu w beczkach drewnianych w celu otrzymania właściwych cech smakowych oraz zabarwienia. Przepisu tego nie stosuje się do wódek zbożowych, przeznaczonych na wywóz za granicę.";

23) § 158 uzupełnia się nowymi ust. 5 i 6 o treści następującej:

„5. Przyjęcie spirytusu zbożowego (ust. 4) w fabryce wódek lub w wolnym składzie ma się odbywać w obecności urzędnika K. S.; z chwilą zlania spirytusu beczki powinny być urzędowo zabezpieczone, a na beczkach ma być oznaczona data zlewu oraz ilość zlanego spirytusu; z czynności tych K. S. sporządza odpowiedni protokół. Przed upływem dwu lat spirytus z tak zabezpieczonych beczek nie może być brany do przerobu na gotowe wyroby.

6. Minister Skarbu może według uznania zezwalać poszczególnym fabrykom wódek gatunkowych na przerób spirytusu zbożowego rektyfikowanego na wódki gatunkowe, ustalając w zezwoleniach:

a) ilości rektyfikatu zbożowego, jakie mogą być przerabiane na wódki; zezwolenie może zawierać ograniczenie co do czasu ważności;
b) warunki przerobu rektyfikatu zbożowego i kontroli tego przerobu;
c) warunki, jakim odpowiadać mają wyroby wódczane ze spirytusu żytniego w celu odróżnienia ich od wódek czystych;
d) cenę sprzedażną rektyfikatu zbożowego, która może być wyższa od ceny rektyfikatu zwykłego, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych.";

24) w § 158 dotychczasowy ust. 5 otrzymuje kolejny Nr 7.

25) w § 159 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Wódki gatunkowe, z wyjątkiem naturalnych wódek zbożowych (§ 158 ust. 4) i wódek gatunkowych owocowych, wolno wyrabiać tylko z rektyfikatu I gatunku lub też z rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, odpowiadającego wszelkim wymaganiom czystości i jakości.";

26) w § 162 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie następujące:

„2. Wódki gatunkowe (art. 52) i spirytus pejsachowy mogą być wypuszczane z fabryki tylko w naczyniach z zawartością 2, 1, 0,75, 0,5 i 0,25 litra płynu. Ponadto fabryki wódek gatunkowych za zezwoleniem izb skarbowych mogą wydawać — i to tylko bezpłatnie — próbki swoich wyrobów w naczyniach z zawartością 0,025 (1/40) litra płynu w okresie od 15 do 31 grudnia każdego roku, a w innym czasie tylko z przeznaczeniem na targi, wystawy, kiermasze itp. imprezy i tylko w okresie trwania tych imprez. Zabrania się sprzedaży wódek gatunkowych w naczyniach o zawartości 1/40 litra.

3. O ile umowy i porozumienia zawarte przez Rzeczpospolitą Polską z innymi państwami przewidują dla niektórych rodzajów wyrobów zagranicznych odmienną zawartość wódek w naczyniach, wolno krajowe wyroby wódczane tego samego rodzaju wypuszczać również w naczyniach z zawartością płynu przewidzianą w tych umowach lub porozumieniach dla wyrobów zagranicznych.

4. Ustala się następujące granice odchyleń miary i mocy w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobach wódczanych gatunkowych w porównaniu z miarą i mocą oznaczonymi na etykietach:

a) odchylenie miary przy temperaturze płynu + 15° C dla zawartości płynu w naczyniach o pojemności:

2 l i 1 l — 0,5%
0,75 l — 0,75%
0,5 l i 0,25 l — 1%
0,1 l — 2%
0,025 l — 3,2%

b) odchylenie mocy — 0,5% alkoholu niezależnie od mocy wyrobu.";

27) w § 163 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie następujące:

„3. Każde naczynie z wyrobami wódczanymi należy zaopatrzyć w etykietę, na której ma być czytelnym drukiem oznaczona nazwa i rodzaj wyrobu, ilość i moc wyrobu, numer rejestru P. M. S. oraz nazwa i siedziba firmy. Ponadto każde naczynie powinno być zaopatrzone datą rozlewu bądź przez oznaczanie jej na odwrotnej stronie etykiety, bądź w inny sposób umożliwiający łatwe odczytanie daty (np. przez dziurkowanie etykiety); używane w tym celu etykiety nie mogą być podobne (co do rysunku, barwy i druku—łącznie) do etykiet używanych przez P. M. S. Pod jednym numerem rejestracyjnym nie może być wprowadzany do obrotu handlowego wyrób wódczany o różnych nazwach.

4. Zabrania się umieszczania na naczyniach i etykietach nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości nabywanego wyrobu. Krajowe wyroby wódczane mogą posiadać bezpośrednio na szkle oznaczenie firmy detalicznego sprzedawcy danego wyrobu i nazwę wyrobu pod warunkiem, że oznaczenie to nie może zastępować właściwej etykiety (ust. 3) i że nazwa wyrobu nie będzie się różniła od podanej na etykiecie.";

28) w § 163 wprowadza się ust. 5 o brzmieniu następującym:

„5. Naczynia zawierające próbki reklamowe (§ 162 ust. 2) mają być opatrzone prócz właściwej etykiety dodatkową nalepką lub opaską z czytelnym napisem „Bezpłatnie".";

29) w § 165 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Jako wódki zbożowe nie mogą być wypuszczane wódki mieszane lub wódki przygotowane na esencjach sztucznych. Pod nazwą „starka" mogą być wypuszczane tylko naturalne wódki zbożowe ze spirytusu zbożowego nierektyfikowanego (§ 158 ust. 4).";

30) § 172 otrzymuje brzmienie następujące:

„Zwracane do fabryki wódek sprzedane wyroby powinny być zapisane w księdze obrachunkowej na przychód.";

31) w § 176 ust. 4 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Zakaz ten dotyczy również artykułów wytwarzanych ze spirytusu na cele niekonsumcyjne zawierających spirytus w stanie niezwiązanym z wyjątkiem używania estrów w przemyśle spożywczym.";

32) w § 200 dodaje się nowy ust. 3 o brzmieniu następującym:

„3. Na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego rozlew i sprzedaż politury i lakieru (§ 198) poza wytwórnią może się odbywać jedynie za zezwoleniem urzędu skarbowego. Zezwolenia takie wydają urzędy skarbowe według swobodnego uznania na czas nieograniczony oznaczonej osobie fizycznej lub prawnej na ściśle oznaczone miejsce z prawem cofnięcia zezwolenia każdego czasu bez podania powodów za dwumiesięcznym wypowiedzeniem.";

33) w § 227 dodaje się nowy ust. 4 o brzmieniu następującym:

„4. Na przesyłki wyrobów wódczanych butelkowanych i półfabrykatów wysyłanych z fabryk wódek do wolnego obrotu wewnątrz kraju nie wystawia się wtórników świadectw przewozowych.";

34) w § 239 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. W przypadkach konieczności zmiany opakowania przesyłki odprawionej urzędowo (przy udziale K. S.) lub potrzeby przelania do innych naczyń transportowych wyrobów ze spirytusu lub spirytusu, odprawionych urzędowo, należy wezwać najbliżej urzędującego urzędnika K. S. i w jego obecności przeprowadzić przepakowanie lub przelew. Urzędnik w takim wypadku powinien zabezpieczyć urzędowo nowe naczynia lub opakowania i oznaczyć w świadectwie przewozowym numery plomb, których użył do zabezpieczenia przesyłki. W razie nie-

przybycia wezwanego urzędnika K. S. w ciągu 12 godzin od chwili wysłania zawiadomienia może być dokonane przepakowanie lub przelew bez udziału K. S. W przypadkach, gdy opakowanie przesyłki znajdującej się w drodze a odprawionej bez udziału K. S. zostanie uszkodzone, lub zajdzie potrzeba przelania spirytusu, najbliżej urzędujący urzędnik K. S. może na wezwanie przybyć na miejsce i być obecnym przy przelewie lub przepakowaniu.";

35) w § 241 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Przesyłki spirytusu mają być po nadejściu do miejsca przeznaczenia zgłaszane właściwym urzędnikom K. S. celem urzędowego przyjęcia.

Nie stosuje się powyższej zasady do przesyłek spirytusu:

a) wydawanego do przerobu na cele konsumcyjne z wyjątkiem przesyłek z gorzelni owocowych i pejsachowych, przesyłek spirytusu zbożowego nieoczyszczonego (§ 158 ust. 5) oraz przesyłek kierowanych do wolnych składów,
b) nabytego po cenie nie niższej niż do wyrobu wódek gatunkowych,
c) skażonego ogólnymi środkami,
d) skażonego szczególnymi środkami, przeznaczonego na cele dezynfekcyjne,
e) przeznaczonego dla zakładów naukowych na cele naukowo-laboratoryjne.";

36) § 306 uzupełnia się nowym ustępem o treści następującej:

„8. Do przeprowadzania badań, związanych z całokształtem sprzedaży spirytusu, wyrobów wódczanych i denaturatu uprawnieni są prócz właściwych urzędników skarbowych upoważnieni przez Dyrektora P. M. S. urzędnicy P. M. S. Urzędnikom tym przysługuje prawo wglądu we wszystkie szczegóły, dotyczące sprzedaży spirytusu, wyrobów wódczanych i denaturatu.";

37) § 317 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do $4^1/_2$% alkoholu oraz piwa odbywa się w trybie zgłoszenia (rejestracji). Zgłoszenie powinno być wniesione do rejonu K. S. nie później niż na 24 godziny przed rozpoczęciem sprzedaży. W zgłoszeniu należy podać datę rozpoczęcia, miejsce i rodzaj sprzedaży. Dla zakładów sprzedaży, w stosunku do których istnieje obowiązek uiszczania opłaty patentowej, należy podać w zgłoszeniu datę, kwotę oraz instytucję, która wpłatę przyjęła. Rejon K. S. powinien w ciągu trzech dni wydać potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu sprzedaży, przy czym potwierdzenie to służy jako dowód dokonania wymienionego zgłoszenia. O zaniechaniu sprzedaży należy zawiadomić rejon K. S. najpóźniej po upływie 24 godzin od daty likwidacji sprzedaży.";

38) w załączniku C do § 91 w ust. 11 lit. h) po słowach:

„pomiędzy odbieralnikiem a pompą" dodaje się nowe zdanie:

„W tym przypadku ponad górnym dnem odbieralnika poniżej kurka rury ssącej powinien być umieszczony mały kurek powietrzny, zaopatrzony w rurkę wylotową, zgiętą ku dołowi i wprowadzoną przez górne dno do odbieralnika.";

39) w załączniku C do § 91 w ust. 12 lit. b) uzupełnia się następująco:

„Łączna pojemność zbiorników (z wyłączeniem beczek) nie może być mniejsza od 30.000 l. Przepis ten nie stosuje się do gorzelni owocowych i pejsachowych. Gorzelnie, które w dniu wejścia w życie tego przepisu posiadały zbiorniki o mniejszej pojemności niż 30.000 l, będą obowiązane w okresie do dnia 1 września 1941 roku dostosować pojemność zbiorników do powyższej normy. Izba skarbowa może w wyjątkowych wypadkach zezwalać na odroczenie wymienionego wyżej terminu.".

§ 2. (1) Zakładom używającym w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego aparatów destylacyjnych do produkcji esencyj (ekstraktów) alkoholowych do celów konsumcyjnych wydadzą izby skarbowe odpowiednie zezwolenia (§ 47 ust. 7), o ile zakłady te zgłoszą używanie aparatów destylacyjnych w ciągu 6 miesięcy od chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie zakłady takie traktowane będą jak przedsiębiorstwa powstałe po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(2) Do spraw o odstępowanie wywaru bez zezwolenia, niezakończonych ostatecznie w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, stosuje się § 99 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego.

(3) Znajdujące się w fabrykach wódek gatunkowych i wolnych składach w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego zapasy gotowych wyrobów wódczanych z nazwą „starka", nie odpowiadających wymogom § 165 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, mogą być wypuszczane do wolnego obrotu tylko w ciągu roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie sprzedaż przez fabryki wódek i wolne składy zapasów takich wyrobów jest zabroniona. Zapasy takich wódek, znajdujące się w hurtowej i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, mogą być zbywane do czasu likwidacji posiadanych zapasów.

(4) Zapasy etykiet i naczyń, nie odpowiadających przepisom § 162 ust. 2 i § 163 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, mogą być używane przez fabryki wódek gatunkowych i wolne składy do wyczerpania, jednak nie dłużej niż w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Po tym terminie

używanie wymienionych wyżej opakowań przez fabryki wódek jest zabronione. Zapasy wódek, nieodpowiadające powyższym przepisom, znajdujące się w hurtowej i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, mogą być zbywane do czasu likwidacji posiadanych zapasów.

(5) Istniejące przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego na terenie województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego rozlewnie politury i lakieru (§ 198), prowadzone na zasadzie zgłoszeń przewidzianych w § 200 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746), o ile chcą nadal zachować swe uprawnienia, powinny w ciągu 3 miesięcy od daty wejścia w życie rozporządzenia niniejszego wnieść podanie do właściwych urzędów skarbowych, które wydadzą tym przedsiębiorstwom zezwolenia na rozlew politury i lakieru. W razie niedopełnienia powyższych warunków rozlewnie te ulegną zamknięciu.

(6) Dla zakładów sprzedaży politury i lakieru (§ 198), które istniały w dniu wejścia w życie § 200 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia niniejszego, a które nie uzyskają na podstawie tych przepisów zezwoleń na sprzedaż politury i lakieru, ustanawia się trzymiesięczny okres dla wyprzedaży posiadanego zapasu politury i lakieru; po tym terminie zabrania się sprzedaży w tych zakładach politury i lakieru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przy czym przepisy § 1 pkt 20 i 21, obowiązują od dnia 1 września 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 117).

147

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1939 r.

o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 i 3 i art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

CZĘŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Użyte w rozporządzeniu niniejszym określenie:

a) „urząd" — oznacza urząd skarbowy, urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych oraz urząd opłat stemplowych,

b) „organa wykonawcze" — oznacza organa wyodrębnione mocą rozporządzenia niniejszego z urzędów w osobne organizacje prawne i podporządkowane pośrednio lub bezpośrednio izbom skarbowym,

c) „orzecznictwo" — oznacza wszelkiego rodzaju decyzje, a więc zarówno zarządzenia i orzeczenia, jak i postanowienia.

§ 2. Właściwość miejscowa izb skarbowych, urzędów i organów wykonawczych obejmuje ich okręg administracyjny, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują wyjątków.

§ 3. Właściwość rzeczową izb skarbowych, urzędów i organów wykonawczych określa się na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego oraz innych przepisów.

CZĘŚĆ II.

Organizacja i zakres działania izb skarbowych.

Rozdział 1.

Organizacja izb skarbowych.

§ 4. (1) Na czele izby skarbowej stoi dyrektor izby skarbowej podległy pod względem osobowym i służbowym Ministrowi Skarbu.

(2) Dyrektor izby skarbowej jest odpowiedzialny za stan służby w okręgu izby skarbowej.

(3) Gdy dyrektor izby skarbowej z jakiegokolwiek powodu nie może pełnić swych obowiązków, zastępuje go wyznaczony przez niego jeden z naczelników wydziałów.

(4) Po upływie okresu budżetowego dyrektor izby skarbowej składa Ministrowi Skarbu sprawozdanie o działalności izby skarbowej i zamierzeniach na przyszłość.

§ 5. (1) Dyrektor izby skarbowej jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszów (pracowników) w swoim okręgu.

(2) Dyrektor izby skarbowej przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe, zwalnia oraz przenosi w stan spoczynku podległych

mu funkcjonariuszów (pracowników) w ramach nadanych mu uprawnień.

§ 6. (1) Izby skarbowe dzielą się na wydziały, wydziały zaś na oddziały.

(2) Zasadniczo izby skarbowe dzielą się na następujące wydziały: I ogólny, II podatków, III rachunkowo-kasowy, IV akcyz i monopolów, V opłat stemplowych, a wydziały na następujące oddziały:

wydział I ogólny — na dwa oddziały: 1) organizacyjno-osobowy, 2) gospodarczy (nadto w skład wydziału ogólnego wchodzi referat dyscyplinarny, kancelaria główna, składnica akt i biblioteka izby skarbowej); wydział II podatków— na sześć oddziałów: 1) administracyjny, 2) podatku dochodowego, 3) podatków realnych, 4) podatku obrotowego, 5) bilansowy, 6) egzekucyjny; wydział III rachunkowo-kasowy — na sześć oddziałów: 1) administracyjny, 2) asygnowań, 3) kontroli rachunkowości podatków, 4) dochodów budżetowych, 5) rozchodów budżetowych, 6) sum niebudżetowych; wydział IV akcyz i monopolów — na trzy oddziały: 1) administracyjny, 2) akcyzowo-monopolowy, 3) karny skarbowy; wydział V opłat stemplowych — na dwa oddziały: 1) opłat, 2) podatku spadkowego.

Ponadto w skład izby skarbowej wchodzi inspektor ochrony skarbowej, podległy bezpośrednio dyrektorowi izby skarbowej i odpowiedzialny przed nim za całokształt prac należących do zakresu działania inspektora.

(3) Ilość i rodzaje wydziałów i oddziałów jak również ich zakres działania dla każdej z izb skarbowych określa oddzielne zarządzenie.

§ 7. (1) Na czele wydziału stoi naczelnik wydziału podległy dyrektorowi izby skarbowej, na czele zaś oddziału stoi kierownik oddziału, podległy naczelnikowi wydziału.

(2) Naczelnik wydziału jest odpowiedzialny za całokształt prac wchodzących w zakres działania wydziału, kierownik zaś oddziału za całokształt prac wchodzących w zakres działania oddziału.

§ 8. Organizację wewnętrzną izby skarbowej, a w szczególności ilość i rodzaje referatów w oddziałach oraz kompetencje naczelników wydziałów, inspektora ochrony skarbowej, kierowników oddziałów i referentów kierujących referatami, w zakresie aprobaty pism określa w drodze zarządzenia dyrektor izby skarbowej.

§ 9. (1) Aprobata pism składanych Ministerstwu Skarbu należy do wyłącznej kompetencji dyrektora izby skarbowej. Dyrektor izby skarbowej może jednak upoważnić naczelnika wydziału III do podpisywania składanych Ministerstwu Skarbu sprawozdań rachunkowo-kasowych, a za zgodą Ministerstwa Skarbu także innych naczelników wydziałów oraz inspektora ochrony skarbowej — do podpisywania określonych kategorii sprawozdań mniejszego znaczenia składanych Ministerstwu Skarbu w ich zakresie działania.

(2) Kompetencje dyrektora izby skarbowej przechodzą na jego zastępcę w przypadkach nieobecności w służbie lub niemożności pełnienia służby przez dyrektora izby skarbowej.

Rozdział 2.

Zakres działania izb skarbowych.

§ 10. Do zakresu działania izby skarbowej należy:

1) wydawanie decyzji

a) w pierwszej instancji — w sprawach nie zastrzeżonych Ministerstwu Skarbu, a nie należących do zakresu działania podległych urzędów,

b) w drugiej instancji — w sprawach należących do zakresu działania podległych urzędów, a nie ulegających rozpatrywaniu przez Komisję Odwoławczą oraz w sprawach należących w I instancji do zakresu działania specjalnych organów, którym poruczono wymiar opłat stemplowych, podatku od darowizn oraz dodatków komunalnych do tych opłat i podatku,

2) wykonywanie nadzoru nad czynnościami podległych urzędów i organów wykonawczych oraz wykonywanie kontroli organów, którym poruczono wymiar opłat stemplowych i podatku od darowizn, jak również wykonywanie kontroli instytucyj prawa publicznego, którym zlecono wymiar i pobór podatków państwowych,

3) spełnianie czynności, połączonych z wykonywaniem budżetu państwowego, oraz innych czynności poruczonych właściwymi przepisami.

§ 11. (1) Do zakresu działania wydziału I ogólnego należą sprawy organizacyjne, osobowe, gospodarcze, oraz sprawy nie należące do właściwości innych wydziałów.

(2) W szczególności:

a) oddział 1 organizacyjno - osobowy załatwia sprawy organizacyjne i osobowe, sprawy doboru i szkolenia personelu, sprawy wynikające z przepisów o uposażeniu i o kwalifikowaniu, sprawy odznaczeń, sprawy postępowania biurowego, prowadzi ewidencję i statystykę oraz akta osobowe personelu, układa projekty etatów i obsady stanowisk, współdziała z referatem dyscyplinarnym w sprawach wynikających z naruszenia obowiązków służbowych, sprawdza merytorycznie rachunki kosztów podróży służbowych, delegacyj i przeniesień i zarządza asygnowanie należności z tego tytułu oraz załatwia inne sprawy, nie należące do zakresu działania pozostałych komórek ustrojowych wydziału I;

b) oddział 2 gospodarczy załatwia sprawy gospodarcze i budżetowe oraz sprawdza i zarządza asygnowanie rachunków z wydatków rzeczowo-administracyjnych izby skarbowej i podległych urzędów oraz organów wykonawczych, z wyjątkiem rachunków wydatków rzeczowo-administracyjnych służby ochrony skarbowej, wyłączonych z kompetencji oddziału gospodarczego odrębnymi przepisami;

c) referat dyscyplinarny załatwia sprawy związane ze ściganiem urzędniczych przestępstw, występków i wykroczeń służbowych, bierze udział w dochodzeniach dyscyplinarnych, przygotowuje sprawy dla komisji dyscyplinarnej oraz wykonywa inne czynności zlecone przez dyrektora izby skarbowej.

(3) Sprawy osobowe, organizacyjne i gospodarcze wydział ogólny załatwia przy współdziałaniu właściwych wydziałów oraz inspektora ochrony skarbowej.

(4) W razie niemożności uzgodnienia sprawy z wydziałem fachowym lub w razie niemożności uzgodnienia sprawy z inspektorem ochrony skarbowej, naczelnik wydziału I ogólnego obowiązany jest zreferować dyrektorowi izby skarbowej stanowisko wydziału fachowego (inspektora ochrony skarbowej).

(5) Zakres działania kancelarii głównej, składnicy akt i biblioteki izby skarbowej normują osobne przepisy.

§ 12. (1) Do zakresu działania wydziału II podatków należą sprawy administracji, orzecznictwa i nadzoru oraz sprawy karne w zakresie podatków bezpośrednich i danin pokrewnych oraz egzekucji władz skarbowych.

(2) W szczególności:

a) oddział 1 administracyjny załatwia sprawy związane z postępowaniem podatkowym, z wyjątkiem spraw związanych z nadzorem i orzecznictwem należącym do zakresu działania pozostałych oddziałów wydziału II, sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie postępowania karnego w sprawach o przestępstwa polegające na naruszeniu przepisów o podatkach bezpośrednich, z wyjątkiem spraw karnych osób, podlegających kompetencji wymiarowej izby skarbowej jako I instancji, opracowuje plany inspekcyj, prowadzi ewidencję akt inspekcyjnych, wydaje zarządzenia poinspekcyjne, zbiera informacje do wymiaru podatków, opracowuje plany obsługi buchalteryjnej urzędów oraz wykonuje nadzór nad buchalterami przydzielonymi do wykonania tego planu, prowadzi statystykę podatków, załatwia sprawy dotyczące budżetów samorządowych, zaopatruje rachunki kosztów podróży naczelników urzędów skarbowych z wyjazdów służbowych w sprawach podatkowych i egzekucyjnych w klauzulę stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków lokomocji, tudzież wykonanie zlecenia służbowego, współdziała z wydziałem I w sprawach osobowych, organizacyjnych i gospodarczych działu służby podatków bezpośrednich, załatwia sprawy racjonalnej organizacji pracy tego działu służby, wreszcie załatwia inne sprawy nie należące do właściwości pozostałych oddziałów wydziału II;

do składu osobowego oddziału administracyjnego należą inspektorzy i starszy buchalter rewident, podlegli bezpośrednio naczelnikowi wydziału;

b) oddział 2 podatku dochodowego załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie podatku dochodowego, specjalnego od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych oraz kapitałów i rent, przeprowadza analizy tych podatków oraz załatwia sprawy ulg podatkowych w zakresie działania urzędów skarbowych w odniesieniu do tych podatków;

c) oddział 3 podatków realnych załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie podatku gruntowego, od nieruchomości i od lokali, przeprowadza analizy tych podatków oraz załatwia sprawy ulg podatkowych w zakresie działania urzędów skarbowych w odniesieniu do tych podatków;

ponadto oddział ten sprawuje nadzór nad działalnością tych instytucyj prawa publicznego, którym zlecono wymiar i pobór podatków realnych w zakresie wymiaru tych podatków, a w zakresie poboru — współdziała z wydziałem III;

d) oddział 4 podatku obrotowego załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie podatku obrotowego, od energii elektrycznej i od uboju, przeprowadza analizy tych podatków oraz załatwia sprawy ulg podatkowych w zakresie działania urzędów skarbowych w odniesieniu do tych podatków;

e) oddział 5 bilansowy załatwia sprawy orzecznictwa podatkowego w zakresie działania izby skarbowej jako władzy I instancji, czuwa nad sprawnością poboru należności własnych, załatwia sprawy ulg podatkowych w zakresie tych należności oraz prowadzi statystykę i analizę podatkową w tymże zakresie;

f) oddział 6 egzekucyjny załatwia sprawy orzecznictwa (z wyjątkiem spraw należących do wydziału V opłat stemplowych) i nadzoru w zakresie czynności działów egzekucyjnych urzędów skar-

bowych jako wierzycieli należności własnych oraz jako władz egzekucyjnych;

ponadto oddział egzekucyjny współdziała z wydziałem III w sprawach nadzoru nad czynnościami urzędów skarbowych jako wierzycieli należności własnych w zakresie działania działów rachunkowo-kasowych tych urzędów oraz nad czynnościami urzędów skarbowych jako władz egzekucyjnych w tymże zakresie, a z pozostałymi oddziałami wydziału II i z wydziałem V—w sprawach nadzoru nad czynnościami urzędów skarbowych jako wierzycieli należności własnych w zakresie działania tych urzędów.

§ 13. (1) Do zakresu działania wydziału III rachunkowo-kasowego należą sprawy administracji, orzecznictwa i nadzoru w zakresie służby rachunkowo-kasowej, sprawy asygnowań, sprawy kontroli rachunkowości podatków, sprawy rachunkowości dochodów i rozchodów budżetowych oraz rachunkowości sum obrotowych i niebudżetowych.

(2) W szczególności:

a) oddział 1 administracyjny załatwia sprawy nadzoru i bezpieczeństwa kas urzędów, sprawy niedoborów i nadwyżek kasowych, sprawy dotyczące rozrachunku z samorządami, sprawuje nadzór nad działalnością instytucyj prawa publicznego, którym zlecono wymiar i pobór podatków w zakresie poboru tych podatków, a w zakresie wymiaru współdziała z wydziałem II, ustala plany rewizji i inspekcji kas urzędów, prowadzi ewidencję akt inspekcyjnych i korespondencję w sprawach dochodzeń, wydaje zarządzenia poinspekcyjne, ustala maksymalne normy zapasów kasowych, czuwa nad ogólnym stanem gotowizny w kasach urzędów skarbowych, sporządza zestawienia i sprawozdania o obrotach kasowych, sprawuje nadzór nad czynnościami urzędów jako wierzycieli należności własnych w zakresie działania działów rachunkowo-kasowych tych urzędów oraz nad czynnościami urzędów skarbowych jako władzy egzekucyjnej w tymże zakresie, zaopatruje rachunki kosztów podróży naczelników urzędów skarbowych z wyjazdów służbowych w sprawach rachunkowo-kasowych w klauzulę stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków lokomocji, tudzież wykonanie zlecenia służbowego, wydaje orzeczenia w zakresie administracji kasowej, współdziała z wydziałem I w sprawach osobowych, organizacyjnych i gospodarczych działu służby rachunkowo-kasowej, załatwia sprawy racjonalnej organizacji pracy tego działu służby, wreszcie załatwia inne sprawy, nie należące do właściwości pozostałych oddziałów wydziału III;

do składu osobowego oddziału należą inspektorzy, podlegli bezpośrednio naczelnikowi wydziału;

b) oddział 2 asygnowań sprawdza pod względem formalnym i cyfrowym rachunki administracyjne izby oraz podległych izbie urzędów i organów wykonawczych, wystawia asygnaty i zlecenia wypłaty (czeki), kontrasygnuje te zlecenia, prowadzi ewidencję oraz asygnuje uposażenia służbowe personelu okręgu izby tudzież inne należności periodyczne (zaliczki, ryczałty, komorne itp.), czuwa nad terminowym wyliczaniem się z zaliczek, prowadzi rachunkowość kredytów i wydatków budżetowych izby skarbowej jako władzy asygnującej oraz rachunkowość sum niebudżetowych, którymi dysponuje izba skarbowa, wreszcie sporządza wyciągi jako władza dysponująca kredytami i sumami niebudżetowymi;

c) oddział 3 kontroli rachunkowości podatków przeprowadza systematyczną cenzurę rachunkową ksiąg bierczych, ksiąg nadpłat, rejestrów i innych dowodów, usprawiedliwiających zapisy w księgach, wydaje zarządzenia w sprawach spostrzeżonych przy cenzurze uchybień, załatwia sprawy związane ze sposobem prowadzenia księgowości podatków bezpośrednich i opłat oraz sporządza roczne sprawozdania rachunkowe o podatkach bezpośrednich, opłatach stemplowych i daninach pokrewnych;

d) oddział 4 dochodów budżetowych prowadzi rachunki dochodów budżetowych, pobieranych przez kasy urzędów i specjalne kasy państwowe, nie wyłączając dochodów administrowanych przez izbę skarbową oraz urzędy, czuwa nad prawidłowym uiszczaniem i zarachowywaniem dochodów budżetowych, przeprowadza przy ewentualnym współudziale innych oddziałów cenzurę dzienników, cenzurę szczegółową przychodowych dowodów kasowych sum budżetowych oraz cenzurę dzienników znaków wartościowych, sporządza sprawozdania (wyciągi) dotyczące dochodów budżetowych, z wyjątkiem wymienionych wyżej pod lit. c), oraz załatwia sprawy zwrotu i przerachowania nadpłat w podatkach i innych dochodach budżetowych, z wyjątkiem podatków pośrednich i opłat monopolowych;

e) oddział 5 rozchodów budżetowych jako kasowy organ skarbowy prowadzi rachunkowość kredytów i rozchodów budżetowych władz i urzędów, przepro-

wadza przy ewentualnym współudziale innych oddziałów cenzurę dzienników i cenzurę szczegółową rozchodowych dowodów kasowych sum budżetowych, prowadzi dzienniki kasowe dla obrotów za pośrednictwem Banku Polskiego, Pocztowej Kasy Oszczędności i dla innych obrotów bezgotówkowych oraz sporządza wyciągi dotyczące rozchodów budżetowych;

f) oddział 6 sum niebudżetowych prowadzi rachunkowość i kontrolę obrotów sum obrotowych i niebudżetowych, załatwia sprawy obrotu obligacjami pożyczek państwowych i wszelkimi papierami wartościowymi oraz sporządza wyciągi dotyczące sum obrotowych i niebudżetowych.

§ 14. (1) Do zakresu działania wydziału IV akcyz i monopolów należą sprawy administracji, orzecznictwa i nadzoru oraz sprawy karne w zakresie podatków i opłat pośrednich i monopolów państwowych oraz sprawy kontroli produkcji i obrotu artykułów podlegających z mocy specjalnych przepisów ograniczeniom w produkcji i obrocie.

(2) W szczególności:

a) oddział 1 administracyjny opracowuje plany inspekcyj, wydaje zarządzenia poinspekcyjne, prowadzi ewidencję akt inspekcyjnych, zaopatruje podległe urzędy i organa w przyrządy kontrolne, stwierdza zgodność urządzenia zakładów produkujących artykuły akcyzowo-monopolowe z obowiązującymi przepisami oraz załatwia związane z tym sprawy, sprawdza odpisy ksiąg przedsiębiorstw podlegających kontroli, sprawuje kontrolę wpływów podatków i opłat pośrednich oraz kar pieniężnych, przeprowadza cenzurę dochodowych dowodów kasowych, prowadzi księgi przychodów budżetowych, produkcji i obrotów artykułów akcyzowo-monopolowych, zaopatruje rachunki kosztów podróży naczelników urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych z wyjazdów służbowych w klauzulę, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte zużycie czasu i środków lokomocji, tudzież wykonanie zlecenia służbowego, współdziała z wydziałem I w sprawach osobowych, organizacyjnych i gospodarczych działu służby akcyzowej, załatwia sprawy racjonalnej organizacji pracy tego działu służby, wreszcie załatwia sprawy, nie należące do właściwości pozostałych oddziałów wydziału IV;

do składu osobowego oddziału należą inspektorzy, podlegli bezpośrednio naczelnikowi wydziału;

b) oddział 2 akcyzowo-monopolowy załatwia sprawy orzecznictwa, poboru i nadzoru w zakresie podatków i opłat pośrednich i monopolów, sprawy kontroli produkcji i obrotu artykułów, podlegających z mocy specjalnych przepisów ograniczeniom w produkcji i obrocie oraz sprawy obrotu między Polską a w. m. Gdańskiem wymienionymi wyżej artykułami;

c) oddział 3 karny skarbowy sprawuje w zakresie przewidzianym w prawie karnym skarbowym orzecznictwo i nadzór w sprawach o przestępstwa skarbowe, wnosi i popiera oskarżenia w tych sprawach, załatwia wynikające z innych przepisów szczególnych sprawy karne nie podlegające innym wydziałom oraz sprawy związane z przyznawaniem nagród pieniężnych za wykrywanie powyższych przestępstw skarbowych.

§ 15. (1) Do zakresu działania wydziału V opłat stemplowych należą sprawy administracji, orzecznictwa, nadzoru oraz sprawy karne w zakresie opłat stemplowych oraz podatku spadkowego i od darowizn.

(2) W szczególności:

a) oddział 1 opłat załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie opłat stemplowych, opracowuje plany inspekcyj urzędów w zakresie opłat i danin pokrewnych, prowadzi ewidencję akt inspekcyjnych, wydaje zarządzenia poinspekcyjne, sporządza wykazy statystyczne, przeprowadza analizy wyników akcji wymiarowej i poborowej opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, zaopatruje rachunki kosztów podróży naczelników urzędów opłat stemplowych oraz rachunki kosztów podróży naczelników urzędów skarbowych z wyjazdów służbowych w sprawach opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn w klauzulę stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków lokomocji, tudzież wykonanie zlecenia służbowego, współdziała z wydziałem I w sprawach osobowych, organizacyjnych i gospodarczych działu służby opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, załatwia sprawy racjonalnej organizacji pracy tego działu służby, wreszcie załatwia inne sprawy, nie należące do oddziału podatku spadkowego;

ponadto oddział ten załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru (§ 12 ust. (2) lit. f)) w zakresie czynności działów egzekucyjnych i wymiarowych urzędów skarbowych, jako wierzycieli opłat stemplowych oraz współdziała z wydziałem III w sprawach nadzoru nad czynnościami urzędów jako wierzycieli

tych należności w zakresie działania działów rachunkowo - kasowych tych urzędów;

b) oddział 2 podatku spadkowego załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru w zakresie podatku spadkowego i od darowizn, a na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki — także należytości sądowych, o ile wymiar tych należytości podlega urzędom skarbowym lub urzędom opłat stemplowych; ponadto oddział ten załatwia sprawy orzecznictwa i nadzoru (§ 12 ust. (2) lit. f)) w zakresie czynności działów egzekucyjnych i wymiarowych urzędów skarbowych jako wierzycieli podatku spadkowego i od darowizn oraz współdziała z wydziałem III w sprawach nadzoru nad czynnościami urzędów jako wierzycieli tych należności w zakresie działania działów rachunkowo - kasowych tych urzędów.

§ 16. Do zakresu działania inspektora ochrony skarbowej należą sprawy administracji (§ 11 ust. (3) i (4)) i nadzoru działu służby ochrony skarbowej (§ 28).

CZĘŚĆ III.

Organizacja i zakres działania urzędów.

Rozdział 1.

Organizacja urzędów.

§ 17. (1) Na czele urzędu stoi naczelnik urzędu podległy dyrektorowi izby skarbowej.

(2) Naczelnik urzędu odpowiedzialny jest za stan służby w okręgu urzędu.

(3) Zastępcę naczelnika urzędu wyznacza dyrektor izby skarbowej spośród kierowników działów, po wysłuchaniu opinii naczelnika urzędu.

(4) W większych urzędach dyrektor izby skarbowej może wyznaczyć zastępcę naczelnika urzędu spoza urzędników kierujących działami.

(5) Naczelnik urzędu jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszów (pracowników) w swoim okręgu.

§ 18. (1) Urzędy dzielą się na działy. Nadto w skład urzędu wchodzi kancelaria. Organizację i zakres działania kancelarii regulują odrębne przepisy.

(2) Na czele działu stoi kierownik działu.

(3) Kierownik działu jest odpowiedzialny za prawidłowy bieg czynności urzędowych wchodzących w zakres działania działu.

(4) Ilość i rodzaje działów jak również ich zakres działania dla każdego urzędu określa oddzielne zarządzenie.

§ 19. Zasadniczo urzędy dzielą się na następujące działy:

I. Urząd Skarbowy:
  1) dział wymiarowy,
  2) „ egzekucyjny,
  3) „ rachunkowo-kasowy,

II. Urząd Opłat Stemplowych:
  1) dział opłat,
  2) „ podatku spadkowego,
  3) „ rachunkowo-kasowy,

III. Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych:
  1) dział akcyzowo-monopolowy,
  2) „ karny skarbowy.

§ 20. Szczegółowe prawa i obowiązki naczelników urzędów, ich zastępców, kierowników działów oraz referentów, szczegółową organizację wewnętrzną działów, a przede wszystkim ilość i rodzaje referatów oraz kompetencje zastępcy naczelnika urzędu, kierowników działów i referentów w zakresie aprobaty pism określają obowiązujące przepisy, a w granicach tych przepisów zarządzenia dyrektora izby skarbowej.

Rozdział 2.

Zakres działania urzędów.

§ 21. (1) Urzędy skarbowe powołane są do orzecznictwa i nadzoru w sprawach podatków bezpośrednich i danin pokrewnych, do orzecznictwa i nadzoru w sprawach karnych dotyczących tych podatków i danin, do poboru tych podatków i danin oraz do wykonywania w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym czynności wierzyciela tych należności.

(2) W okręgach, w których nie ma osobnych urzędów opłat stemplowych, urzędy skarbowe powołane są także do wykonywania czynności, o których mowa w § 22 ust. (1).

(3) Ponadto w granicach obowiązujących przepisów urzędy skarbowe sprawują czynności władzy egzekucyjnej dla należności pieniężnych, które mogą być ściągane w trybie egzekucji administracyjnej, sprawują nadzór nad akcją wymiarową i poborową instytucyj prawa publicznego, którym zlecono wymiar i pobór podatków oraz wykonują inne czynności w zakresie administracji podatkowej zlecone odrębnymi przepisami.

(4) W szczególności:

a) dział 1 wymiarowy przeprowadza wymiar, orzeka o karach i wykonuje kontrolę w zakresie podatków bezpośrednich i danin pokrewnych, a w przypadkach, o których mowa w ust. (2), także opłat stemplowych i danin pokrewnych, wykonuje w granicach obowiązujących przepisów nadzór nad akcją wymiarową, zleconą instytucjom prawa publicznego, oraz w zakresie swego działania

spełnia czynności urzędu skarbowego jako wierzyciela należności własnych;

b) dział 2 egzekucyjny przeprowadza egzekucję należności pieniężnych, które mogą być ściągane w trybie egzekucji administracyjnej, spełnia czynności urzędu skarbowego, jako wierzyciela należności własnych, z wyjątkiem czynności, należących do zakresu działania działów wymiarowego i rachunkowo-kasowego, nadto w zakresie swego działania orzeka o karach;

c) dział 3 rachunkowo-kasowy:

1) spełnia czynności rachunkowo-kasowe w zakresie należności własnych, sprawuje nadzór nad rachunkowością podatków, których wymiar i pobór zlecono innym instytucjom prawa publicznego oraz — w zakresie swego działania —spełnia czynności urzędu skarbowego jako wierzyciela należności własnych i jako władzy egzekucyjnej,

2) spełnia czynności rachunkowo-kasowe, wynikające z zakresu działania urzędu jako władzy państwowej,

3) spełnia czynności kasowe objęte przepisami rachunkowo-kasowymi, wynikające z zakresu działania władz i urzędów państwowych, związków samorządowych i innych instytucyj prawa publicznego.

Dział rachunkowo-kasowy używa nazwy: „Kasa Urzędu Skarbowego w . . . .".

Kasy urzędów skarbowych, spełniające czynności wymienione w pkt 1 i 2 są kasami poborowymi, a spełniające również czynności wymienione w pkt 3 — kasami poborowo-płatniczymi.

Urzędy skarbowe, przy których czynne są kasy poborowe, a przy których poborowo - płatnicze — wskazuje oddzielne zarządzenie.

§ 22. (1) Urzędy opłat stemplowych powołane są do orzecznictwa, kontroli i nadzoru w sprawach opłat stemplowych i danin pokrewnych, a na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki — także należytości sądowych, o ile wymiar tych należytości podlega urzędowi opłat stemplowych, do orzecznictwa i nadzoru w sprawach karnych dotyczących tych opłat, danin i należytości, do poboru tych opłat, danin i należytości oraz do wykonywania w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym czynności wierzyciela wymienionych należności.

(2) W szczególności:

a) dział 1 opłat wymierza opłaty stemplowe, podwyżki i kary bądź doraźnie, bądź za pomocą nakazu płatniczego lub innych decyzyj, przeprowadza kontrolę stemplową, wykonuje nadzór nad sprzedażą znaków stemplowych oraz — w zakresie swego działania — spełnia czynności urzędu opłat stemplowych jako wierzyciela należności własnych;

b) dział 2 podatku spadkowego przeprowadza wymiar i wykonuje kontrolę w zakresie podatku spadkowego i od darowizn oraz należytości sądowych, o ile ich wymiar podlega urzędowi opłat stemplowych, w zakresie swego działania orzeka o karach oraz w tymże zakresie spełnia czynności urzędu opłat stemplowych jako wierzyciela należności własnych;

c) dział 3 rachunkowo-kasowy spełnia czynności rachunkowo-kasowe w zakresie opłat, danin i należytości, o których mowa w paragrafie niniejszym, oraz w zakresie swego działania spełnia czynności urzędu opłat stemplowych jako wierzyciela należności własnych.

Dział rachunkowo-kasowy używa nazwy: „Kasa Urzędu Opłat Stemplowych w . . . .".

Kasa ta jest kasą poborową.

§ 23. (1) Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych powołane są do orzecznictwa, poboru i nadzoru w sprawach podatków i opłat pośrednich, monopolów państwowych, do kontroli produkcji i obrotu artykułów, podlegających z mocy specjalnych przepisów ograniczeniom w produkcji i obrocie, do orzecznictwa i nadzoru w sprawach karnych dotyczących tych podatków, opłat i monopolów oraz do wykonywania w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym czynności wierzyciela wymienionych należności.

(2) W szczególności:

a) dział 1 akcyzowo-monopolowy załatwia sprawy orzecznictwa, poboru i nadzoru w zakresie podatków i opłat pośrednich, monopolów państwowych oraz kontroli produkcji i obrotu artykułów, podlegających z mocy specjalnych przepisów ograniczeniom w produkcji i obrocie, załatwia sprawy obrotu między Polską a W. M. Gdańskiem wymienionymi wyżej artykułami oraz wykonuje w zakresie swego działania w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym czynności wierzyciela należności własnych;

b) dział 2 karny skarbowy — w zakresie przewidzianym w prawie karnym skarbowym — prowadzi dochodzenia w sprawach o przestępstwa skarbowe, sprawuje orzecznictwo, wnosi i popiera oskarżenia oraz wykonuje prawomocne rozstrzygnięcia w tych sprawach, załatwia sprawy karne skarbowe wynikające z innych szczególnych przepisów, tudzież sporządza wnioski o przyznanie nagród pieniężnych za wykrycie przestępstw

skarbowych w powyższych sprawach, nadto — w zakresie swego działania — wykonuje w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym czynności wierzyciela należności własnych.

CZĘŚĆ IV.

Organizacja i zakres działania organów wykonawczych.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 24. Organami wykonawczymi władz skarbowych, wyodrębnionymi z władz administracji skarbowej I instancji, są: ochrona skarbowa i kontrola skarbowa.

Rozdział 2.

Organizacja organów wykonawczych.

§ 25. (1) Ochrona skarbowa zorganizowana jest w brygadach, których właściwość miejscowa obejmuje w zasadzie obszar jednego lub kilku powiatów.

(2) Siedzibą brygady ochrony skarbowej jest w zasadzie siedziba władz administracji ogólnej.

(3) W obwodzie brygady mogą być tworzone oddziały brygady ochrony skarbowej.

(4) Właściwość miejscową i siedziby brygad ochrony skarbowej oraz ich oddziałów określa oddzielne zarządzenie.

(5) Na czele brygady ochrony skarbowej stoi kierownik brygady, podległy dyrektorowi izby skarbowej, na czele zaś oddziału brygady ochrony skarbowej stoi kierownik oddziału, podległy kierownikowi brygady.

§ 26. (1) Kontrola skarbowa zorganizowana jest w rejonach kontrolnych, których właściwość miejscowa obejmuje w zasadzie obszar jednego powiatu.

(2) Siedzibą rejonu kontroli skarbowej jest w zasadzie siedziba władz administracji ogólnej.

(3) W obwodzie rejonu kontrolnego mogą być tworzone oddziały rejonu kontroli skarbowej.

(4) Na czele rejonu kontroli skarbowej stoi kierownik rejonu, podległy naczelnikowi urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

(5) Właściwość miejscową i siedziby rejonów kontroli skarbowej oraz ich oddziałów określa oddzielne zarządzenie.

(6) Dla kontroli przedsiębiorstw akcyzowo-monopolowych zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami ustanawia się stałe nadzory.

(7) Funkcje stałego nadzoru pełnią urzędnicy rejonu kontroli skarbowej, wyznaczeni przez dyrektora izby skarbowej. Pozostawanie jednego i tego samego urzędnika na stałym nadzorze w jednym przedsiębiorstwie dłużej, niż przez trzy okresy obrachunkowe — wymaga zgody Ministerstwa Skarbu.

(8) Urzędnicy stałych nadzorów podlegają kierownikowi rejonu. Jeżeli względy służbowe lub zakres przedsiębiorstwa wymaga pełnienia stałego nadzoru przez dwóch lub więcej urzędników, wówczas naczelnik urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych wyznacza kierownika stałego nadzoru, który podlega bezpośrednio kierownikowi rejonu. W przypadku ustanowienia takiego kierownika, urzędnicy stałego nadzoru podlegają bezpośrednio kierownikowi stałego nadzoru.

§ 27. Szczegółowe prawa i obowiązki kierowników brygad ochrony skarbowej i kierowników rejonów kontroli skarbowej oraz kierowników oddziałów brygad i rejonów, szczegółową organizację wewnętrzną brygad ochrony skarbowej i rejonów kontroli skarbowej oraz ich oddziałów określają obowiązujące przepisy, a w granicach tych przepisów zarządzenia dyrektora izby skarbowej.

Rozdział 3.

Zakres działania organów wykonawczych.

§ 28. Brygada ochrony skarbowej:

1) śledzi przestępstwa z zakresu podatków i opłat pośrednich, monopolów państwowych, podatków bezpośrednich, opłat stemplowych i danin pokrewnych, obrotu papierami premiowymi oraz z dziedziny obrotu pieniężnego i towarowego z zagranicą i z W. M. Gdańskiem,

2) prowadzi dochodzenia w sprawach o przestępstwa z zakresu podatków i opłat pośrednich, monopolów państwowych i obrotu papierami premiowymi, a w odniesieniu do przestępstw z zakresu podatków bezpośrednich, opłat stemplowych i danin pokrewnych prowadzi dochodzenia w granicach zlecenia wydanego przez władzę skarbową uprawnioną do ścigania tych przestępstw,

3) wykonywa czynności z zakresu dochodzenia zlecone przez prokuratora w sprawach o przestępstwa z dziedziny obrotu pieniężnego i towarowego z zagranicą i z W. M. Gdańskiem,

4) nadzoruje obrót akcyzowo-monopolowy z W. M. Gdańskiem,

5) wykonuje inne czynności zlecone przez władzę przełożoną.

Brygada ochrony skarbowej używa do czynności służbowych pieczęci z napisem: „Ochrona Skarbowa" oraz z numerem kolejnym.

§ 29. Rejon kontroli skarbowej:

1) wykonuje nadzór nad produkcją i obrotem artykułów akcyzowo - monopolowych oraz kontrolę obrotu artykułów podlegających z mocy specjalnych przepisów ograniczeniom w produkcji i obrocie,

2) współdziała w czynnościach organów przedsiębiorstw monopolowych w zakresie ustalonym przepisami Ministra Skarbu,

3) ściga i prowadzi dochodzenia w sprawach o przestępstwa z zakresu podatków i opłat pośrednich, monopolów państwowych oraz obrotu papierami premiowymi,

4) wykonuje inne czynności zlecone przez urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

Rejon kontroli skarbowej używa do czynności służbowych pieczęci z napisem „Kontrola Skarbowa" oraz z numerem kolejnym.

CZĘŚĆ V.

Przepisy końcowe.

§ 30. Jeżeli w innych przepisach jest mowa o inspektorze okręgowym ochrony skarbowej należy przez to rozumieć inspektora ochrony skarbowej.

§ 31. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na obszarze całej Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą:

a) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 613) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 834), z dnia 18 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 585), z dnia 4 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 401) i z dnia 11 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 324),

b) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 118).

148

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1939 r.

o wykonaniu art. 21a ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 21-a ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) zarządzam co następuje:

§ 1. Do wykonywania czynności z zakresu dochodzenia w sprawach o przestępstwa, określone w art. 21-a ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), uprawnione są brygady ochrony skarbowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 119).

149

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 lutego 1939 r.

o zmianie granic gmin wiejskich w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim.

Na podstawie art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 770) zarządzam co następuje:

§ 1. Gminę wiejską Warszawice w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim, znosi się. Należące do zniesionej gminy Warszawice gromady: Całowanie, Dziecinów, Kosumce, Radwanków Szlachecki, Sobienie Biskupie, Warszawice, Warszówka I z wyjątkiem kolonii Potok — włącza się do gminy wiejskiej Sobienie-Jeziory, zaś gromady: Podbiel, Regut i kolonię Potok z gromady Warszówka I — włącza się do gminy wiejskiej Osieck w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Sobienie-Jeziory w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim, wyłącza się gromadę Sobieńki i włącza się ją do gminy wiejskiej Osieck w tymże powiecie i województwie.

§ 3. Z gminy wiejskiej Osieck w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim, wyłącza się gromadę Krystyna i włącza się ją do gminy wiejskiej Wola Rębkowska w tymże powiecie i województwie.

§ 4. Z gminy wiejskiej Trojanów w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim, wyłącza się gromadę Jabłonowiec i włącza się ją do gminy wiejskiej Sobolew w tymże powiecie i województwie.

§ 5. Z gminy wiejskiej Ułęż w powiecie garwolińskim, województwie lubelskim, wyłącza się należące do gromady Trzcianka grunta hipotekowane pod nazwą: „Nowodwór Osmolice" o obszarze 51 ha 7649 m², „część na wsi Korzeniów lit. A" o obszarze 27 ha 9794 m², „kolonia Bazanów" o obszarze 29 ha 8102 m² i „folwark Żabianka" o obszarze 5 ha 8067 m²—i włącza się je do gminy wiejskiej Ryki w tymże powiecie i województwie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1939 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 120).

150

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 lutego 1939 r.

o zmianie granic gmin wiejskich w powiecie błońskim, województwie warszawskim.

Na podstawie art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 770) zarządzam co następuje:

§ 1. Gminy wiejskie Wiskitki i Zyrardów w powiecie błońskim, województwie warszawskim, znosi się, a z terytorium ich tworzy się nową gminę wiejską Żyrardów-Wiskitki z siedzibą zarządu gminnego w mieście Żyrardowie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Guzów w powiecie błońskim, województwie warszawskim, wyłącza się gromadę Łubno i włącza się ją do nowoutworzonej gminy wiejskiej Żyrardów-Wiskitki w tymże powiecie i województwie.

§ 3. Z gminy wiejskiej Helenów w powiecie błońskim, województwie warszawskim, wyłącza się: a) należące do gromady Otrębusy grunty osady Felinin o powierzchni 2,8 ha i b) należący do gromady Grudów las o powierzchni 2,8 ha, zapisany w tabeli likwidacyjnej wsi Grudów pod Nr Nr 1 do 5 włącznie i włącza się obszary wymienione w punkcie a) do gminy wiejskiej Letnisko Brwinów, wymienione zaś w punkcie b) do gminy wiejskiej Letnisko Milanówek w tymże powiecie i województwie.

§ 4. Z gminy wiejskiej Młochów w powiecie błońskim, województwie warszawskim, wyłącza się należące do gromady Żółwin miejscowości: Młochów, Zarybie i Borowinę i włącza się je do gminy wiejskiej Helenów w tymże powiecie i województwie.

§ 5. Z gminy wiejskiej Pass w powiecie błońskim, województwie warszawskim, wyłącza się: a) należącą do gromady Izdebno Nowe kolonię Nowe Rozłogi oraz b) należące do gromady Wilkowa Wieś wieś i folwark Wilkowa Wieś—i włącza się obszar wymieniony w punkcie a) do gminy wiejskiej Kaski, wymieniony zaś w punkcie b) do gminy wiejskiej Radzików w tymże powiecie i województwie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 marca 1939 r. Nr 18, poz. 121).

151

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o zmianie rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Na podstawie art. 2, 5 i 14 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r., wydanym w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 4 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) i dodaje się następujący nowy ust. 2:

„2) Również podlega opłacie mąka żytnia, pszenna i jęczmienna, zawarta w wyrobach mącznych, przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska, z wyjątkiem pieczywa (chleb, bułki), przywożonego w ruchu podróżnych w ilości 1 kg na osobę.";

2) w § 5:

a) w pkt 1) na końcu zdania zamiast przecinka stawia się średnik i dodaje się następujące nowe zdanie:

„śrut żytni i pszenny, zawierający do 2,2% popiołu w suchej substancji, uważa się za mąkę;";

b) w pkt 2) zamiast kropki stawia się średnik i dodaje się następujące nowe zdanie:

„śrutu jęczmiennego nie uważa się za kaszę.";

c) dotychczasową treść wraz z wyszczególnionymi wyżej uzupełnieniami oznacza się jako ust. I i dodaje się następujący nowy ust. II:

„II. Za wyroby mączne w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się następujące wyroby z mąki żytniej, pszennej lub jęczmiennej:

a) pieczywo zwykłe bez cukru (chleb, bułki), suchary, mace,

b) makarony, kluski i inne wyroby z ciasta — niewypieczone,

c) wszelki krochmal pszenny.";

3) w § 9 ust. 3) i 4) oraz w § 10 ust. 3) po wyrazach: „mąki lub kaszy" dodaje się wyrazy: „albo wyrobów mącznych";

4) w § 10 ust. 4) otrzymuje następujące brzmienie:

„4) Przy przywozie mąki, kaszy lub wyrobów mącznych z obszaru W. M. Gdańska obowiązana jest uiścić opłatę osoba, dla której wedle dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka.";

5) w § 12 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) i dodaje się następujący nowy ust. 2:

„2) Przy przywozie wyrobów mącznych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska za podstawę obliczenia należnej opłaty służy ilość mąki, zawarta w przywiezionych wyrobach, przy czym przyjmuje się następującą zawartość mąki:

a) w pieczywie pszennym i sucharach oraz w makaronach, kluskach i innych wyrobach z ciasta niewypieczonych — 85%,

b) w pieczywie żytnim — 75%,

c) w pieczywie pszenno-żytnim — 80%,

d) w macach i we wszelkim krochmalu pszennym — 95%

wagi netto; o ile wyroby mączne znajdują się w opakowaniach o wadze 2 kg i mniej, ilość zawartej w nich mąki oblicza się według podanych wyżej norm w stosunku do wagi towaru wraz z bezpośrednim opakowaniem.";

6) w § 13 dodaje się następujący nowy ust. 3:

„3) Opłatę od mąki, zawartej w wyrobach mącznych, przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska, uiszcza się gotówką bez nabywania etykiet.";

7) w § 14 ust. 1) i 2) po wyrazach: „mąki i kaszy" dodaje się wyrazy: „oraz wyrobów mącznych";

8) w § 16:

a) dodaje się w lit. b) w nawiasie wyrazy: „i § 33a";

b) skreśla się lit. c);

9) w § 20 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) i dodaje się następujące dwa nowe ustępy:

„2) Ponadto na wypełnionej stronie etykiety eksportowej (wzór Nr 3 do § 19) zakład przemiału zboża powinien uwidocznić w sposób trwały wagę (brutto) **worka z mąką lub kaszą**, który tą etykietą ma być zaopatrzony.

3) Izba Skarbowa po uzyskaniu zgody Ministerstwa Skarbu może wprowadzić również inne środki kontrolne, zabezpieczające przed ponownym użyciem tej samej etykiety.";

10) w § 21 dodaje się następujące dwa nowe ustępy:

„6) Odstępowanie i wypożyczanie etykiet osobom trzecim jest zabronione.

7) W razie zniszczenia lub oderwania się etykiety od worka z mąką lub kaszą w czasie ładowania, wyładowywania, przewozu czy też przechowywania tych produktów posiadacz ich obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym właściwy rejon Kontroli Skarbowej, który przeprowadzi dochodzenie, oznaczy odpowiednio worek z mąką lub kaszą, od którego oderwana została etykieta, i wyda go posiadaczowi do dalszego obrotu.

Czynności te mają być wykonane najdalej w ciągu tygodnia od daty otrzymania przez rejon Kontroli Skarbowej zawiadomienia o zniszczeniu lub oderwaniu się etykiety od worka.";

11) w § 22 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) i dodaje się następujący nowy ust. 2:

„2) Posiadacz mąki lub kaszy, zwolnionej od opłaty jako przeznaczonej do obrotu gospodarczego (§ 36 ust. 1)), o ile w następstwie zmiany przeznaczenia tych produktów zamierza je wprowadzić do obrotu handlowego, nabywa etykiety na podstawie pisemnego zgłoszenia, skierowanego do kasy urzędu skarbowego i potwierdzonego przez miejscowy rejon Kontroli Skarbowej. Zaopatrywanie w tym przypadku worków z mąką i kaszą w etykiety odbywa się w obecności urzędnika Kontroli Skarbowej, który nakłada na etykiety plomby z napisem „Kontrola Skarbowa".";

12) w § 25 w zdaniu pierwszym po wyrazach: „między obie części plomby" zamiast średnika stawia się przecinek i dodaje się następujące wyrazy: „która powinna być zaciśnięta na etykiecie w tym miejscu, gdzie wydrukowany jest napis:

„Miejsce na plombę";";

13) § 27 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 27. 1) Zakłady przemiału zboża obowiązane są używać jedynie plomb, których wyrobem trudnią się upoważnione przez Ministerstwo Skarbu przedsiębiorstwa.

2) Odpowiednie upoważnienie uzyskać mogą osoby fizyczne i prawne, które zgłoszą Ministerstwu Skarbu zamiar wyrobu plomb dla zakładów przemiału zboża, zobowiążą się do uwzględniania wskazanych w upoważnieniu warunków oraz wyrażą zgodę na dokonywanie kontroli wyrobu plomb przez urzędników skarbowych.

3) Plomby mogą być wytłaczane tylko z twardej blachy i składać się z dwóch części: pierścienia i nakładki. Na nakładce plomby ma być umieszczona nazwa zakładu przemiału zboża. Ponadto Ministerstwo Skarbu ustali dalsze wymogi, którym odpowiadać mają plomby używane przez zakłady przemiału zboża.";

14) po § 33 wprowadza się następujący nowy § 33a:

„§ 33a. Opłata, uiszczona od mąki, która została zużyta do produkcji wyrobów mącznych, wywiezionych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, może być zwrócona wytwórcy tych wyrobów na następujących warunkach:

1) Zwrot opłaty może dotyczyć tylko takich wyrobów, w których zawartość mąki wynosi co najmniej 75% ich wagi netto. Na wyjątki od tego przepisu może zezwolić Ministerstwo Skarbu.

2) Przy zwrocie opłaty przyjmuje się zawartość mąki w poszczególnych wyrobach mącznych według norm, wskazanych w § 12 ust. 2).

3) Zwrot opłaty będzie przyznawany dopiero wówczas, gdy przypadająca do zwrotu kwota opłaty będzie wynosić co najmniej 50 złotych.

4) Celem otrzymania zwrotu opłaty wytwórca wyrobów mącznych powinien wnieść odpowiednie podanie do Izby Skarbowej, właściwej dla siedziby wytwórni, dołączając wydane przez urząd celny lub przekazowy potwierdzenie wywozu wyrobów mącznych, stwierdzające:

a) imię, nazwisko i adres lub firmę i siedzibę przedsiębiorstwa wysyłającego,

b) datę wywozu wyrobów mącznych,

c) rodzaj, gatunek i ilość wywiezionych wyrobów mącznych,

d) kraj, do którego wywiezione zostały powyższe wyroby.

5) Izba Skarbowa przyznaje i asygnuje przedsiębiorcy kwotę opłaty, przypadającej do zwrotu.";

15) w § 34 po wyrazach: „mąki i kaszy" dodaje się wyrazy: „oraz wyrobów mącznych";

16) w § 35 w zdaniu pierwszym po wyrazach: „Mąka i kasza“ stawia się przecinek i dodaje się następujące wyrazy: „przeznaczona do wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska,“;

17) w § 37:

a) w pkt 10) zamiast kropki stawia się przecinek oraz dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w § 37 f.“;

b) pkt 11) skreśla się, a dotychczasowe pkt 12) i 13) otrzymują kolejną numerację: „11)“ i „12)“;

18) po § 37 wprowadza się 6 nowych paragrafów: 37a, 37b, 37c, 37d, 37e i 37f o następującym brzmieniu:

„§ 37a. Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w porozumieniu z właściwym starostwem może zezwolić osobom fizycznym lub prawnym na dokonywanie poza zakładami przemiału wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego. Wydane zezwolenie może być w każdym czasie cofnięte bez podania powodów i bez odszkodowania.

§ 37b. Zakładom wymiany zboża na mąkę i kaszę, o których mowa w § 37a, przysługuje prawo do:

a) pobierania w zakładzie przemiału za okazaniem zezwolenia (§ 37a) mąki i kaszy, przeznaczonej do obrotu gospodarczego, bez uiszczenia opłaty od tych produktów, w zamian za dostarczone zboże (żyto, pszenica, jęczmień),

b) wydawanie otrzymanej z zakładu przemiału mąki i kaszy, zwolnionej od opłaty, osobom posiadającym karty kontroli gospodarczego przemiału zboża, w zamian za otrzymane od nich zboże (żyto, pszenica, jęczmień) na warunkach, na jakich odbywa się wymiana zboża na mąkę i kaszę w zakładach przemiału (§ 37).

§ 37c. Zakładom wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, zabrania się pobierać za dokonywaną wymianę wynagrodzenie w mące lub kaszy, od których opłata nie została uiszczona.

§ 37d. 1) Zakład przemiału na każdą przesyłkę mąki i kaszy, skierowaną do zakładu wymiany zboża, obowiązany jest wystawić świadectwo przewozowe według załączonego wzoru Nr 13. Oryginał świadectwa przewozowego należy dołączyć do przesyłki mąki i kaszy w chwili wydania tych produktów z zakładu przemiału. Wtórnik świadectwa przewozowego obowiązany jest zakład przemiału przesłać listem poleconym lub za potwierdzeniem odbioru do rejonu Kontroli Skarbowej, właściwego dla miejsca przeznaczenia przesyłki. Odcinek przy grzbiecie pozostaje w zakładzie przemiału i stanowi dokument do odnośnej pozycji rozchodowej księgi obrachunkowej (wzór Nr 11 względnie Nr 11a do § 56 ust. 1)).

2) Wtórniki świadectw przewozowych mogą być przesyłane właściwym rejonom Kontroli Skarbowej zbiorowo, nie później jednak, jak po upływie jednego tygodnia od daty wydania przesyłki mąki lub kaszy zakładowi wymiany zboża.

3) Rejon Kontroli Skarbowej po otrzymaniu wtórników świadectw przewozowych sprawdza je w zakładzie wymiany zboża ze znajdującymi się tam oryginałami tych świadectw i po odnotowaniu zgodności wtórnika z oryginałem na obu tych dokumentach oraz po sprawdzeniu, czy odpowiednie ilości mąki i kaszy zostały wciągnięte na przychód do księgi kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę (wzór Nr 14 do § 56 ust. 3)) zwraca wtórniki świadectw przewozowych odnośnemu zakładowi przemiału.

4) Zwrócone wtórniki świadectw przewozowych powinny być dołączone do odnośnych dokumentów księgi obrachunkowej zakładu przemiału.

5) Otrzymane ilości mąki i kaszy, przeznaczonej do obrotu gospodarczego, zakład wymiany zboża zapisuje do księgi kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę (wzór Nr 14 do § 56 ust. 3)) na podstawie świadectw, które stanowią dokumenty do pozycyj przychodowych wymienionej wyżej księgi.

§ 37e. Pomieszczenia zakładów wymiany zboża powinny odpowiadać przepisom, zawartym w §§ 43 i 47.

§ 37f. 1) Producenci i pracownicy rolni (§ 36 ust. 2) i 3)) są uprawnieni do wymiany mąki żytniej, pochodzącej z obrotu gospodarczego, na chleb, przeznaczony do spożycia w ich własnych gospodarstwach (§ 36 ust. 4)), w tych piekarniach, które uzyskały na prowadzenie takiej wymiany specjalne zezwolenie.

2) Zezwolenie na dokonywanie wymiany mąki żytniej, pochodzącej z obrotu gospodarczego, na chleb może udzielić piekarni właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w porozumieniu ze starostwem. Zezwolenie takie może być w każdej chwili cofnięte bez podania powodów i bez odszkodowania.

3) Producent lub pracownik rolny, zamierzający korzystać w piekarni z wymiany mąki żytniej na chleb, powinien zgłosić to właściwemu sołtysowi lub zarządowi gminy, celem otrzymania osobnej karty kontroli gospodarczego przemiału zboża. Na karcie tej sołtys względnie zarząd gminy obowiązany jest odnotować, że mąka żytnia, otrzymana na podstawie tej karty, przeznaczona jest wyłącznie do wymiany na

chleb, oraz podać nazwę i adres piekarni, w której wymiana będzie dokonywana.

Wtórnik karty powyższej producent lub pracownik rolny obowiązany jest wręczyć piekarzowi przy dostarczeniu mu mąki żytniej do wymiany na chleb. Otrzymany przez piekarnię wtórnik karty kontroli służy jako dokument do księgi kontroli wymiany mąki na chleb (wzór Nr 16 do § 56 ust. 4)).

4) Każdą ilość mąki żytniej, otrzymanej do wymiany na chleb, oraz każdą ilość chleba, wydanego w zamian za otrzymaną mąkę, obowiązana jest piekarnia zapisać do księgi kontroli wymiany mąki na chleb (wzór Nr 16 do § 56 ust. 4)).

5) Piekarnia obowiązana jest wydać producentowi lub pracownikowi rolnemu w dowolnych partiach całą ilość chleba, jaką można wypiec z dostarczonej przez nich mąki żytniej, przy czym ustala się następujące przeciętne minimalne normy wypieku:

a) ze 100 kg mąki żytniej 55% — 128 kg chleba,

b) ze 100 kg mąki żytniej 60% — 130 kg chleba,

c) ze 100 kg mąki żytniej 65% — 132 kg chleba,

d) ze 100 kg mąki żytniej 95% — 140 kg chleba.

Zabrania się piekarniom zatrzymywania części mąki otrzymanej do wymiany na chleb, lub części otrzymanego z tej mąki chleba, tytułem wynagrodzenia za wypiek.

6) Chleb, wydawany z piekarni producentom i pracownikom rolnym w drodze wymiany na mąkę żytnią, pochodzącą z obrotu gospodarczego, powinien być zaopatrzony w specjalną etykietę z napisem „wypiek gospodarczy", niezależnie od umieszczanych na chlebach etykiet firmowych piekarni.";

19) w § 43 ust. 1) i 2) otrzymują brzmienie następujące:

„1) Nie mogą mieć żadnego połączenia z sobą następujące przedsiębiorstwa:

a) zakład przemiału zboża z wytwórnią wyrobów mącznych lub z zakładem detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, zarówno podlegającej opłacie, jak i wytworzonej z innego zboża, niż żyto, pszenica i jęczmień,

b) wytwórnia wyrobów mącznych z zakładem hurtowej lub detalicznej sprzedaży mąki i kaszy (wszelkiej) oraz z zakładem wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego,

c) zakład hurtowej sprzedaży mąki i kaszy z zakładem detalicznej sprzedaży tych produktów, w którym odbywa się rozważanie mąki i kaszy do opakowań papierowych o wadze mniejszej niż 5 kg brutto,

d) zakład wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, z zakładem sprzedaży zboża i produktów przemiału, z wyjątkiem zakładów, prowadzonych przez spółdzielnię.

2) Na wyjątki od przepisu, zawartego w ust. 1), może zezwolić izba skarbowa w porozumieniu z wojewódzką władzą administracji ogólnej.";

20) w § 44 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) i dodaje się następujące dwa nowe ustępy:

„2) Śrutowniki i żarna, znajdujące się u osób, które nie są producentami lub pracownikami rolnymi w rozumieniu § 36 ust. 2) i 3), podlegają zgłoszeniu na piśmie zarządowi gminy, który obowiązany jest sprawdzać dorywczo, czy posiadacze tych urządzeń nie przemielają zboża na mąkę i kaszę.

3) Zakłady przemiału zboża obowiązane są zaprowadzić karty ewidencyjne według załączonego wzoru Nr 17 i okazywać je na żądanie organów kontrolujących.";

21) w § 45 ust. 1):

a) po wyrazach „wytwórnią wyrobów mącznych" skreśla się wyraz „lub" i stawia się przecinek;

b) po wyrazach: „mąki i kaszy" dodaje się następujące wyrazy: „lub zakładem wymiany zboża na mąkę i kaszę";

22) w § 46 ust. 2) otrzymuje brzmienie następujące:

„2) Ponadto piekarnie obowiązane są posiadać i na żądanie organów kontrolujących okazywać poświadczenie cechu piekarskiego o maksymalnej zdolności wypieku posiadanych pieców w ciągu 24 godzin. W razie nasuwających się wątpliwości urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych względnie starostwa uprawnione są do żądania od piekarń zaświadczeń właściwych izb rzemieślniczych co do powyższych danych. Zaświadczenia powyższe powinny być dostarczone odnośnym władzom w ciągu 14 dni.";

23) w § 47 ust. 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„1) W zakładach przemiału zboża, w wytwórniach wyrobów mącznych, w składach przedsiębiorstw ekspedycyjnych, w zakładach sprzedaży mąki i kaszy oraz w zakładach wymiany zboża na mąkę i kaszę worki z tymi produktami przemiału powinny być układane w sposób umożliwiający ich przeliczenie; ponadto w wytwórniach wyrobów mącznych, w składach przedsiębiorstw ekspedycyjnych oraz w zakładach sprzedaży mąki i kaszy worki z ty-

mi produktami powinny być układane tak, aby możliwe było również sprawdzenie zawieszonych na nich etykiet.";

24) § 49 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 49. 1) Zakłady detalicznej sprzedaży mąki i kaszy oraz wytwórnie wyrobów mącznych obowiązane są przechowywać zdjęte z opakowań z mąką i kaszą etykiety z plombawi oraz dokumenty, o których mowa w § 48, otrzymane z zakładów przemiału zboża lub z zakładów hurtowej sprzedaży produktów przemiału, i na żądanie organów kontrolujących je okazywać. Zdjęte z opakowań z mąką i kaszą etykiety z plombami powinny być przechowywane w porządku według faktur lub innych dokumentów, wyszczególnionych w § 48.

2) Rejony Kontroli Skarbowej przeprowadzą co pewien czas protokolarne niszczenie etykiet, przechowywanych w zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy oraz w wytwórniach wyrobów mącznych, po uprzednim ich sprawdzeniu z dokumentami, wymienionymi w § 48, niezależnie od sprawdzenia, dokonanego przez inne organy kontrolujące.

3) W protokole zniszczenia etykiet należy wyszczególnić rodzaj i ilość zniszczonych etykiet. Jeden egzemplarz protokołu rejon Kontroli Skarbowej przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych, a drugi egzemplarz po dołączeniu do niego odnośnych dokumentów (§ 48) pozostawia w przedsiębiorstwie, które obowiązane jest go przechowywać w ciągu 2 lat i okazywać na żądanie organów kontrolujących.";

25) § 50 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 50. 1) Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych przez swoje organa wykonawcze sprawują kontrolę następujących przedsiębiorstw:

a) wszystkich zakładów przemiału zboża, znajdujących się w miastach: wojewódzkich, powiatowych i wydzielonych, oraz tych zakładów przemiału zboża, znajdujących się w innych miejscowościach, które wykupiły na rok 1938 świadectwa przemysłowe od I do VII kategorii włącznie,

b) wszystkich wytwórni wyrobów mącznych, znajdujących się w miastach: wojewódzkich, powiatowych i wydzielonych, oraz tych wytwórni wyrobów mącznych, znajdujących się w innych miejscowościach, które dokonują wymiany mąki na chleb (piekarnie — § 37f) bądź wykupiły na rok 1938 świadectwa przemysłowe od I do VII kategorii włącznie,

c) zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, znajdujących się w miastach: wojewódzkich, powiatowych i wydzielonych,

d) wszystkich zakładów wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego.

2) Kontrola pozostałych zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych oraz zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej i zarządów gmin. Za wykonywanie kontroli nad obrotem mąką i kaszą będzie przyznane zarządom gmin wynagrodzenie, którego wysokość ustalona zostanie oddzielnym zarządzeniem.

3) Izby skarbowe po porozumieniu się z wojewódzkimi władzami administracji ogólnej mogą rozciągnąć kontrolę, dokonywaną przez organa skarbowe, również na przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 2).

4) Kontrolę transportu mąki i kaszy wykonują organa urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz powiatowych władz administracji ogólnej przy współudziale władz samorządu terytorialnego i organów Polskich Kolei Państwowych.";

26) w § 52:

a) w pkt I — 5) po wyrazie: „sprawdzanie" skreśla się dwukropek i dodaje się następujące wyrazy: „w przypadkach przygotowania produktów przemiału do wypuszczenia do obrotu handlowego:";

b) w pkt IV — 1) zamiast wyrazu „oraz" stawia się przecinek;

c) w pkt IV dodaje się następujący nowy ust. 3 o następującej treści:

„3) sprawdzanie:

a) czy zapisy w księgach obrachunkowych są zgodne z dokumentami oraz czy zapas książkowy mąki jest zgodny z zapasem rzeczywistym,

b) czy piekarnia, wymieniająca mąkę na chleb, posiada na to zezwolenie, o którym mowa w § 37f ust. 2), oraz czy wymienia producentom i pracownikom rolnym chleb na mąkę według norm, wyszczególnionych w § 37f ust. 5).";

d) po pkt IV dodaje się następujący nowy pkt V:

„V. W zakładach wymiany zboża na mąkę i kaszę — sprawdzanie:

1) czy zapisy w księdze kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę są zgodne z dokumentami oraz czy książkowy zapas mąki i kaszy jest zgodny z zapasem rzeczywistym,

2) czy oryginały kart kontroli gospodarczego przemiału zboża są należycie wypełnione,

3) czy zakład posiada poświadczone zgłoszenie lub zezwolenie, przewidziane w §§ 37a i 37b.";

27) w § 53 ust. 1) w lit. a) i c) po wyrazach: „z mąką i kaszą" stawia się przecinek

i dodaje się wyrazy: „przeznaczoną do obrotu handlowego";

28) w § 55 ust. 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„1) O wszelkich stwierdzonych naruszeniach obowiązujących przepisów, polegających na uszczupleniu ustanowionej opłaty, należy donosić przy dołączeniu odpowiedniego protokołu z przeprowadzonych dochodzeń właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych, który prześle akta sprawy do właściwego sądu grodzkiego w celu zastosowania sankcyj karnych, przewidzianych w ustawie o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych.

Przedmiot przestępstwa należy, po dokonaniu oględzin, sporządzeniu dokładnego opisu i zabezpieczeniu, oddać na przechowanie właścicielowi lub innej osobie godnej zaufania z obowiązkiem przedstawienia go na każde żądanie władz sądowych lub administracyjnych.

Opłata od mąki lub kaszy uległej przepadkowi powinna być pokryta z kwoty, osiągniętej ze sprzedaży licytacyjnej tych produktów. Przed wydaniem nabywcy licytacyjnemu mąki lub kaszy worki z tymi produktami powinny być dostosowane do wymagań §§ 29 i 30 ust. 1) oraz zaopatrzone w przepisowe etykiety i plomby Kontroli Skarbowej.";

29) § 56 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 56. 1) Zakłady przemiału zboża, które nie wywożą mąki lub kaszy za granicę względnie na obszar W. M. Gdańska, obowiązane są prowadzić księgę obrachunkową według załączonego wzoru Nr 11. Zakłady przemiału zboża, trudniące się wywozem mąki lub kaszy za granicę względnie na obszar W. M. Gdańska, obowiązane są prowadzić księgę obrachunkową według załączonego wzoru Nr 11a.

2) Zakłady hurtowej sprzedaży mąki i kaszy obowiązane są prowadzić księgę magazynową według załączonego wzoru Nr 12.

3) Zakłady wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, obowiązane są prowadzić księgę kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę według załączonego wzoru Nr 14.

4) Wszystkie piekarnie obowiązane są prowadzić księgę przychodu i rozchodu mąki i otrąb według załączonego wzoru Nr 15. Piekarnie, trudniące się wymianą mąki żytniej na chleb, przeznaczony do obrotu gospodarczego, powinny ponadto prowadzić księgę kontroli wymiany mąki na chleb według załączonego wzoru Nr 16.

5) Wymienione wyżej księgi oraz zeszyty świadectw przewozowych (wzór Nr 13 do § 37d ust. 1)), powinny być oparafowane przez gminy.

6) Zapisy do księgi obrachunkowej wzór Nr 11 i Nr 11a (ust. 1) powinny być dokonywane nie później, niż dnia następnego do godziny 12, z wyjątkiem zapisów, dotyczących wywozu mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, które powinny być dokonane w dniu wywozu przesyłki (§ 31 pkt 2)). Zapisy do tej księgi mogą być dokonywane zbiorowymi pozycjami dziennymi pod warunkiem jednak ich udowodnienia szczegółowymi zestawieniami poszczególnych pozycyj jednostkowych w księdze szczegółowej, prowadzonej według wzoru, stosowanego w danym zakładzie przemiału.

Zapisy do ksiąg, wyszczególnionych w ust.: 2), 3) i 4), powinny być dokonywane w tym samym dniu, w którym miały miejsce odnośne obroty.

7) Wpisów do ksiąg należy dokonywać wyraźnie atramentem; nie mogą one zawierać podskrobań i zamazań, a wszelkie poprawki powinny być omówione.";

30) § 58 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 58. 1) Orzecznictwo administracyjne w sprawach, unormowanych niniejszym rozporządzeniem, należy do właściwości urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych z wyjątkiem spraw, zastrzeżonych do decyzji władz skarbowych wyższych instancji.

2) Orzecznictwo karno-administracyjne należy do właściwości powiatowych władz administracji ogólnej.";

31) we wzorze etykiety eksportowej (wzór Nr 3 do § 19) po wyrazach „Do opakowań wagi kg" skreśla się liczbę „100";

32) wzór Nr 7 do § 27 ulega skreśleniu;

33) we wzorze Nr 9 wyrazy „kwintali" zastępuje się wyrazami „kilogramów", ponadto na odwrotnej stronie umieszcza się uwagę: „Oprócz mąki i kaszy wydano . . . kg śrutu pastewnego i . . . kg otrąb.";

34) dotychczasowy wzór księgi obrachunkowej zakładów przemiału zboża (wzór Nr 11 do § 56 ust. 1)) zastępuje się dwoma nowymi wzorami: Nr 11 i Nr 11a;

35) wprowadza się nowe wzory do niniejszego rozporządzenia:

a) wzór świadectwa przewozowego, przeznaczonego dla przesyłek mąki i kaszy, skierowanych z zakładu przemiału do zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę — wzór Nr 13 do § 37d ust. 1),

b) wzór księgi kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę — wzór Nr 14 do § 56 ust. 3),

c) wzór księgi przychodu i rozchodu mąki i otrąb w piekarni — wzór Nr 15 do § 56 ust. 4),

d) wzór księgi kontroli wymiany mąki na chleb — wzór Nr 16 do § 56 ust. 4),

e) wzór karty ewidencyjnej zakładu przemiału zboża — wzór Nr 17 do § 44.

§ 2. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia przy uwzględnieniu przepisów, zawartych w ust. 2), 3) i 4) niniejszego paragrafu.

2) Dotychczasowe etykiety eksportowe mogą być używane aż do wyczerpania nakładu.

3) Księgi obrachunkowe zakładów przemiału zboża mogą być prowadzone według dotychczasowego wzoru aż do ich zakończenia, nie później jednak, jak do dnia 31 lipca 1939 r.

4) Księgi przychodu i rozchodu mąki i otrąb (wzór Nr 15 do § 56 ust. 4)) powinny być zaprowadzone w piekarniach nie później jak z dniem 15 kwietnia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 marca 1939 r. Nr 19, poz. 128).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 151).

Wzory do rozp. Min. Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Wzór Nr 11

do § 56 ust. 1).

KSIĘGA OBRACHUNKOWA

zakładu przemiału zboża.. **w** ....

na rok 19...../.....

Objaśnienia.

1) Niniejszą księgę prowadzą zakłady przemiału, które nie trudnią się wywozem mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska.

2) Prowadzenie niniejszej księgi należy rozpocząć od zapisania pozostałości na dzień 1 sierpnia każdego roku: a) zboża — w rubr. 6, 8 i 9 oraz b) produktów przemiału — w rubr. 10 („Uwagi"). Dane te należy wpisać po dokładnym ustaleniu rzeczywistych zapasów.

3) Wpisy na każdej stronie powinny być podsumowane, a wyniki podsumowania zapisane jako pozycja „Do przeniesienia". Każdą następną stronę rozpoczyna się pozycją „Z przeniesienia".

4) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy wyprowadzić pozostałość w dniu 31 lipca danego roku zboża i produktów przemiału oraz zapisać pozostałość: a) zboża — w rubr. 30 („Uwagi") i b) produktów przemiału — w rubr. 27 — 29.

Przychód										Rozchód							
Poz.	Data	Dostawca żyta, pszenicy, jęczmienia:							Uwagi	Poz.	Data	Odbiorca		Wydano			
				do przemiału handlowego i obrotu handlowego		do przemiału gospodarczego (na podstawie kart kontroli)									handlowego (w workach z etykietami):		
		Nazwisko i imię lub firma	Adres	Nr wagonu, barki lub dowodu wpisu	Ilość w kilogramach	Nr karty kontroli	Ilość w kilogramach	Razem w kilogramach (rubr. 6+8)				Nazwisko i imię lub firma	Adres	handlowego: żyta, pszenicy i jęczmienia	mąki: żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb: żytnich, pszennych i jęczmiennych
														kilogramy			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Rozchód											
do obrotu				Wywieziono do innych młynów: dla celów eksportowych:				Razem			UWAGI
gospodarczego (w workach bez etykiet) na podstawie kart kontroli lub świadectwa przewozowego:											
Nr karty kontroli lub świadectwa przewozowego	mąki: żytniej, pszennej i jęczmien. (śrutu żytniego i pszennego)	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb: żytnich, pszennych i jęczmiennych	Data i Nr zgłoszenia Rejonowi Kontroli Skarbowej	mąki: żytniej, pszennej i jęczmiennej (śrutu żytniego i pszennego)	kaszy: pszennej i jęczmiennej	otrąb: żytnich, pszennych i jęczmiennych	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej (śrutu żytn. i pszen.) rubr. 16+ +20+24	kaszy: pszennej i jęczmiennej rubr. 17+ +21+25	otrąb: żytnich, pszennych i jęczmiennych rubr. 18+ +22+26	
	kilogramy				kilogramy			kilogramy			
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

Wzór Nr 11a
do § 56 ust. 1).

KSIĘGA OBRACHUNKOWA

zakładu przemiału zboża .... **w** ....

na rok 19......../.........

Objaśnienia.

1) Księgę niniejszą prowadzą zakłady przemiału zboża trudniące się wywozem mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska.

2) Prowadzenie niniejszej księgi należy rozpocząć od zapisania pozostałości na dzień 1 sierpnia każdego roku: a) zboża — w rubr. 6, 8 i 9, b) produktów przemiału, otrzymanych z innych młynów — w rubr. 10—12 i c) własnych produktów przemiału — w rubr. 13 („Uwagi"). Dane te należy wpisać po dokładnym ustaleniu rzeczywistych zapasów.

3) Wpisy na każdej stronie powinny być podsumowane, a wyniki podsumowania zapisane jako pozycja „Do przeniesienia". Każdą następną stronę rozpoczyna się pozycją „Z przeniesienia".

4) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy wyprowadzić pozostałość w dniu 31 lipca danego roku zboża i produktów przemiału oraz zapisać pozostałość: a) zboża — w rubr. 38 („Uwagi") i b) produktów przemiału — w rubr. 35—37.

PRZYCHÓD													ROZCHÓD						
Poz.	Data	Dostawca żyta, pszenicy, jęczmienia:							Z innych młynów otrzymano do celów eksportowych			Uwagi	Poz.	Data	Odbiorca		Wyda		
		Nazwisko i imię lub firma	Adres	do przemiału handlowego i obrotu handlowego		do przemiału gospodarczego (na podstawie kart kontroli)		Razem rubryki 6+8	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej (śrutu żytn. i pszen.)	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb żytnich, pszennych i jęczmiennych				Nazwisko i imię lub firma	Adres	handlowego: żyta, pszenicy i jęczmienia	handlowego (w workach z etykietami)	
				Nr wagonu, barki lub dowodu wpisu	Ilość w kilogramach	Nr karty kontroli	Ilość											mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej
							kilogramy											kilogramy	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

ROZCHÓD																	
no do obrotu:					Wysłano za granicę i na obszar W. M. Gdańska					Wywieziono do innych młynów do celów eksportowych				Razem			UWAGI
otrąb żytnich, pszennych i jęczmien.	gospodarczego (w workach bez etykiet) na podst. kart kontroli lub świadectw przewozowych				Nr wagonu kolejowego lub samochodu, nazwa statku itp.	mąki żytniej, pszennej lub jęczmiennej (śrutu żytn. lub pszennego)	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb żytnich, pszennych i jęczmiennych	Nazwa urzędu, który wydał potwierdz. wywozu, oraz data i numer potwierdz.	Data i numer zgłoszenia Rejonowi Kontroli Skarbowej	mąki żytniej, pszennej lub jęczmiennej (śrutu żytn. lub pszennego)	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb żytnich, pszennych i jęczmiennych	mąki żytniej, pszennej i jęczmien. oraz śrutu żytn. i pszen. (rubr. 19 + 23 + 27 + 32)	kaszy pszennej i jęczmiennej (rubr. 20 + 24 + 28 + 33)	otrąb żytnich, pszennych i jęczmiennych (rubr. 21 + 25 + 29 + + 34)	
	Nr karty kontroli lub świadectwa przewozow.	mąki żytniej, pszennej, jęczmiennej (śrutu żyt. lub pszen.)	kaszy pszennej i jęczmiennej	otrąb żytnich, pszennych i jęczmiennych													
kilogramy						kilogramy					kilogramy						
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38

Wzór Nr 13
do § 37d ust. 1).

(*Str. 1*).

Odcinek pozostaje w zeszycie.

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr ....

na przewóz mąki i kaszy, zwolnionej od opłaty, z zakładu przemiału zboża ....

w ....

do zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę .... w ....

Rodzaj i procent wymiału mąki oraz gatunek kaszy	Waga netto w kg

Uwaga: Oprócz mąki i kaszy wydano .... kg śrutu pastewnego i .... kg otrąb.

Dnia .... r.

Wtórnik przesyła się do Rejonu Kontroli Skarbowej

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr ....

na przewóz mąki i kaszy, zwolnionej od opłaty, z zakładu przemiału zboża ....

w ....

do zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę .... w ....

Rodzaj i procent wymiału mąki oraz gatunek kaszy	Waga netto w kg

Uwaga: Oprócz mąki i kaszy wydano .... kg śrutu pastewnego i .... kg otrąb.

Dnia .... r.

Podpis i stempel wysyłającego zakładu przemiału ....

(*Str. 2*).

Poświadczenie sprawdzenia:

Zgodne*) / Niezgodne z oryginałem świadectwa

Przesyłka zapisana do księgi kontroli zakładu wymiany zboża pod poz. ....

Data sprawdzenia ....

Podpis i pieczęć urzędnika Kontroli Skarbowej, dokonywającego sprawdzenia ....

....

*) Niepotrzebne skreślić.

Oryginał dołącza się do przesyłki mąki lub kaszy.

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr ....

na przewóz mąki i kaszy, zwolnionej od opłaty, z zakładu przemiału zboża ....

w ....

do zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę .... w ....

Rodzaj i procent wymiału mąki oraz gatunek kaszy	Waga netto w kg

Uwaga: Oprócz mąki i kaszy wydano .... kg śrutu pastewnego i .... kg otrąb.

Dnia .... r.

Podpis i stempel wysyłającego zakładu przemiału ....

Poświadczenie sprawdzenia:

Zgodne*) / Niezgodne z wtórnikiem świadectwa

Przesyłka zapisana do księgi kontroli zakładu wymiany zboża pod poz. ....

Data sprawdzenia ....

Podpis i pieczęć urzędnika Kontroli Skarbowej, dokonywającego sprawdzenia ....

....

*) Niepotrzebne skreślić.

Wzór Nr 14
do § 56 ust. 3).

Nazwa zakładu (firma) i adres

....

KSIĘGA KONTROLI

wymiany zboża na mąkę i kaszę

na rok obrachunkowy 19.../...

Urząd skarbowy akcyz i monopolów w.................................... udzielił zezwolenia na prowadzenie wymiany zboża na mąkę i kaszę z dnia.. L...

Objaśnienia.

1) Rubryka 5 dotyczy świadectwa przewozowego, za którym przewożone są produkty przemiału z młyna do zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę.

2) Wpisy na każdej stronie powinny być podsumowane, a wyniki podsumowania zapisane jako pozycja „Do przeniesienia". Każdą następną stronę rozpoczyna się pozycją „Z przeniesienia".

3) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy wyprowadzić pozostałość w dniu 31 lipca danego roku: a) zboża w rubr. 6 — 8 i b) produktów przemiału — w rubr. 22 — 26.

4) Przy otwarciu księgi na nowy rok obrachunkowy należy zapisać jako pierwszą pozycję pozostałość na dzień 1 sierpnia danego roku: a) zboża — w rubr. 19 — 21 i b) produktów przemiału — w rubr. 9 — 13.

Poz.	Data	Nazwa młyna w którym pobrano mąkę i kaszę do celów wymiany	Adres	Nr i data świadectwa przewozowego	Wysłano do młyna			Pobrano z młyna				
					żyta	pszenicy	jęczmienia	mąki żytniej	mąki pszennej	kaszy pszennej lub jęczmiennej	śrutu żytniego lub pszennego	otrąb
					kilogramy			kilogramy				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Poz.	Data	Imię i nazwisko odbiorcy produktów przemiału	Adres	Nr karty kontroli przemiału	Otrzymano do wymiany na mąkę lub kaszę od producentów lub pracowników rolnych			Wydano do obrotu gospodarczego					Uwagi
					żyta	pszenicy	jęczmienia	mąki żytniej	mąki pszennej	kaszy pszennej lub jęczmiennej	śrutu żytniego lub pszennego	otrąb	
					kilogramy			kilogramy					
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27

Wzór Nr 15
do § 56 ust. 4).

KSIĘGA PRZYCHODU I ROZCHODU

mąki i otrąb w piekarni .... w ....

na rok obrachunkowy 19.../...

Objaśnienia.

1) Prowadzenie niniejszej księgi należy rozpocząć od zapisania w rubr. 6 — 8 i 12 — 14 pozostałości mąki i otrąb na dzień 1 sierpnia każdego roku. Dane te należy wpisać po dokładnym ustaleniu rzeczywistych zapasów.

2) Wpisy na każdej stronie w rubr. 6 — 11 i 15 powinny być podsumowane, a wyniki podsumowania zapisane jako pozycja „Do przeniesienia". Każdą następną stronę rozpoczyna się pozycją „Z przeniesienia".

3) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy zapisać w rubr. 9 — 11 pozostałość mąki i otrąb w dniu 31 lipca danego roku oraz podsumować rubr. 6 — 11 i 15.

Pozycja	Data	Dostawca mąki i otrąb		Rodzaj Nr i data dokumentu przewozowego	Przyjęto do magazynu			Wydano z magazynu do piekarni			Remanent w magazynie			Ilość godzin produkcji w ciągu każdej doby	U w a g i
		Nazwisko i imię lub firma	Adres		mąki żytniej	mąki pszennej	otrąb	mąki żytniej	mąki pszennej	otrąb	mąki żytniej	mąki pszennej	otrąb		
					k i l o g r a m ó w			k i l o g r a m ó w			k i l o g r a m ó w				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
		z przeniesienia . .													
		do przeniesienia . .													

Wzór Nr 16
do § 56 ust. 4).

KSIĘGA KONTROLI

wymiany mąki żytniej na chleb w piekarni .... w..

na rok obrachunkowy 19.../...

Urząd skarbowy akcyz i monopolów .... udzielił zezwolenia na wymianę

mąki żytniej na chleb z dnia .... L. ....

Objaśnienia.

1) W księdze niniejszej należy zaprowadzić oddzielne konto dla każdego producenta lub pracownika rolnego, korzystającego w danej piekarni z wymiany mąki żytniej na chleb, wypisując u góry każdej strony nazwisko, imię i adres odnośnego producenta lub pracownika rolnego.

2) W rubrykach: „Ilość oddanej do wypieku mąki żytniej o procentowości przemiału....." należy zapisywać ilości mąki żytniej, otrzymanej od danego producenta lub pracownika rolnego do wymiany na chleb. W tytule powyższych rubryk należy uwidocznić, o jakiej procentowości przemiału będzie zapisywana mąka żytnia do każdej z tych rubryk.

3) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy podsumować rubryki: a) „Ilość oddanej do wypieku mąki żytniej o procentowości przemiału.....", b) „Przypada do odbioru chleba z mąki żytniej o oprocentowaniu przemiału....." i c) „Ogółem".

Imię i nazwisko producenta lub pracownika rolnego .... Adres ....

L. p.	Data	Nr karty kontroli przemiału	Ilość oddanej do wypieku mąki o procentowości przemiału:			Przypada do odbioru chleba z mąki żytniej o procentowości przemiału:			Wydano chleba											
			...%	...%	...%	...%	...%	...%	w miesiącu	dnia										
			kilogramów			kilogramów				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
									sierpniu 19...... r. wrześniu ,, paździer. ,, listop. ,, grudniu ,, styczniu 19...... r. lutym ,, marcu ,, kwietniu ,, maju ,, czerwcu ,, lipcu ,,											

kilogramów:																				Ogółem	Podpis osoby stwierdzający odbiór chleba po zakończeniu miesiąca
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		

Wzór Nr 17

do § 44.

KARTA EWIDENCYJNA

zakładu przemiału zboża . . . . . .w . . . . . .

Objaśnienia.

1) Kartę należy sporządzić w dwóch równobrzmiących egzemplarzach oraz wypełnić czytelnie atramentem i zaopatrzyć w datę i podpis właściciela lub dzierżawcy zakładu względnie odpowiedzialnego kierownika.

2) Do karty należy dołączyć czysty arkusz papieru i notować ewentualne późniejsze zmiany.

3) Dane uwidocznione w karcie powinny być sprawdzone i potwierdzone przez organa kontrolujące po upływie roku obrachunkowego.

4) Wypełnienie punktu 11 danych ogólnych oraz punktów 5 i 6 technicznego wyposażenia i sprawności zakładu, może zakład przemiału wypełnić po ukończeniu roku obrachunkowego. W tym przypadku dane te muszą ściśle odpowiadać rzeczywistości.

I. Dane ogólne.

1. Nazwa zakładu wzgl. firma przedsiębiorstwa . . . .

2. Miejscowość (miasto, wieś, gmina, powiat, województwo — w miastach ulica i Nr posesji) . . . .

3. Właściciel zakładu i uprawniony zastępca . . . .

4. Dzierżawca i uprawniony zastępca (jeśli zakład przemiału jest wydzierżawiony) . . . .

5. Odpowiedzialny kierownik zakładu . . . .

6. Ilość zatrudnionych robotników stałych i sezonowych . . . .

7. Rodzaj zakładu (młyn parowy, motorowy, wodny, wiatrak) . . . .

8. Charakter przemiału (gospodarczy, handlowy lub mieszany) . . . .

9. Charakter obrotu (na rynek wewnętrzny, eksport lub mieszany) . . . .

10. Środki lokomocji przy ekspedycji produktów przemiału (trakcja konna, samochodowa, kolejowa, wodna — przy komunikacji kolejowej zaznaczyć należy najbliższą stację kolejową, bocznicę — odległość w km) . . . .

11. Czy poza przemiałem zboża zakład prowadzi handel zbożem lub przyjmuje na skład obce zboże (należy zaznaczyć przypuszczalny obrót ilości zboża w ciągu roku obrachunkowego) . . . .

II. Urządzenie zakładu.

1. Czy zakład przemiału stanowi samoistne przedsiębiorstwo lub też połączone z innym i jakim (o ile połączony jest z piekarnią lub hurtowym względnie detalicznym zakładem sprzedaży mąki i kaszy należy wyszczególnić władzę, która wydała zezwolenie, datę i liczbę) . . . .

2. Czy zakład przemiału zboża posiada filie do wymiany zboża na mąkę i kaszę dla producentów lub pracowników rolnych (należy wyszczególnić miejscowości, odległość i środki lokomocji przy transporcie produktów przemiału z zakładu do filii oraz datę i liczbę władzy, która wydała zezwolenie na prowadzenie filii) . . . .

3. Czy zakład przemiału posiada własne składy konsygnacyjne, zakłady hurtowej sprzedaży mąki i kaszy, detalicznej sprzedaży i wytwórnie wyrobów mącznych — wyszczególnić miejscowości, odległość od zakładu przemiału i środki lokomocji przy transporcie produktów przemiału . . . .

4. Ilość magazynów zbożowych — wyszczególnić numery porządkowe silosów, wymiary i pojemność komór wzgl. ilość śpichrzów, numery porządkowe, wymiary, pojemność . . . .

5. Ilość magazynów do produktów przemiału, wymiary skrzyń. Dane te należy uwidocznić oddzielnie dla magazynów, znajdujących się w budynku młyńskim i dla magazynów, pomieszczonych w oddzielnych budynkach w obrębie młyna lub poza młynem. . . . .

III. Techniczne wyposażenie i sprawność zakładu.

1. Ilość par walców i ich łączna długość w centymetrach . . . .
2. Ilość par kamieni, suma ich średnic w centymetrach, należy podać oddzielnie kamienie do mielenia i do żubrowania . . . .
3. Ilość wag automatycznych lub zwykłych . . . .
4. Zdolność przetwórcza w ciągu doby w kilogramach:

   a) zboża . . . .

   b) wydajność produktów z przemielonego zboża (mąki, kaszy, otrąb itd). . . . .
5. Przypuszczalne przeciętne straty produkcyjne (rozkurz) . . . .
6. Przypuszczalny obrót w ciągu roku obrachunkowego przy produkcji własnej:

   a) zboża w kilogramach (wyszczególnić rodzaje zbóż) . . . .

   b) produktów przemiału w kilogramach wyszczególnić rodzaje produktów) . . . .
7. Wynagrodzenie za przemiał w stosunku do 100 kg zboża przy przemiale własnego i obcego zboża . . . .
8. W jakich firmach zakład zaopatruje się w plomby do etykiet urzędowych . . . .

Miejscowość.............................. .... data...

Podpis

152

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1939 r.

o poborze podatku obrotowego w formie ryczałtu na rok podatkowy 1939 od przedsiębiorstw eksploatacji taksówek.

Na podstawie art. 9 ust. (2) ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przedsiębiorstwa eksploatujące najwyżej pięć taksówek (dorożek samochodowych) dla zarobkowego przewozu osób i towarów mogą od wykonywanych świadczeń uiścić podatek obrotowy na rok podatkowy 1939 w formie ryczałtu pod warunkiem, że:

a) posiadają właściwe świadectwa przemysłowe na rok 1939 oraz

b) zapłacą zryczałtowany podatek w kwotach i terminach określonych w §§ 3 i 4.

(2) Podatek w formie ryczałtu może być uiszczony zarówno przez istniejące w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego jak i przez powstałe dopiero po tym dniu przedsiębiorstwa wymienione w ust. (1).

§ 2. Nie podlegają zryczałtowanemu podatkowi świadczenia następujących spośród wymienionych w § 1 przedsiębiorstw:

a) należących do kupców rejestrowych,

b) prowadzących od początku 1939 roku bądź od chwili rozpoczęcia eksploatacji taksówek w ciągu tego roku księgi handlowe w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134).

§ 3. (1) Zryczałtowany podatek obrotowy wynosi od każdej zarejestrowanej dla celów eksploatacji taksówki:

1) w m. st. Warszawie — zł 50,

2) w Bydgoszczy, Chorzowie, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Sosnowcu — zł 30,

3) w pozostałych miejscowościach — zł 20.

(2) Wymienione w ust. (1) kwoty zryczałtowanego podatku uwzględniają już część należności za nabyte dla przedsiębiorstwa świadectwo przemysłowe na rok 1939, potrącalną z pobieranego na zasadach ogólnych podatku obrotowego w myśl art. 15 ust. (2) ustawy. Przy wpłacaniu zryczałtowanego podatku nie będą zatem dokonywane żadne potrącenia.

(3) Dla przedsiębiorstw, których działalność lub dodatkowa eksploatacja taksówek w granicach nie przekraczających ogólnej ilości pięciu taksówek rozpocznie się dopiero od dnia 1 lipca 1939 r. lub po tym terminie, wymienione w ust. (1) kwoty zryczałtowanego podatku obniża się do połowy.

§ 4. (1) Zryczałtowany podatek płatny jest we właściwym urzędzie skarbowym:

a) dla przedsiębiorstw istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego — w terminie do dnia 15 kwietnia 1939 r.,

b) dla przedsiębiorstw powstałych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego — przed rozpoczęciem eksploatacji taksówek,

c) w przypadku zarejestrowania w ciągu roku 1939 przez przedsiębiorstwo objęte ryczałtem nowonabytych taksówek w granicach nie przekraczających ogólnej ilości pięciu zarejestrowanych taksówek — przed rozpoczęciem eksploatacji każdej nowozarejestrowanej taksówki.

(2) Przy wpłacie zryczałtowanego podatku płatnik obowiązany jest okazać nabyte dla przedsiębiorstwa świadectwo przemysłowe na rok 1939 oraz złożyć w urzędzie skarbowym pisemne oświadczenie, zawierające następujące dane:

1) nazwisko i imię płatnika oraz miejsce jego zamieszkania,

2) adres przedsiębiorstwa — w razie utrzymywania oddzielnego zakładu,

3) kategorię nabytego na rok 1939 świadectwa przemysłowego,

4) ogólną ilość zarejestrowanych przez płatnika taksówek oraz

5) datę rejestracji i urzędowe numery rejestracyjne taksówek.

(3) W razie dodatkowego zarejestrowania nowonabytych taksówek (ust. (1) lit. c)), płatnik obowiązany jest przed rozpoczęciem eksploatacji tych taksówek złożyć w urzędzie skarbowym — pod rygorem grzywny, przewidzianej w art. 185 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) — pisemne oświadczenie, podając w nim ilość i numery rejestracyjne nowonabytych taksówek oraz datę ich rejestracji.

(4) Właściwym do poboru zryczałtowanego podatku jest urząd skarbowy, w którym nabyto świadectwo przemysłowe na rok 1939.

§ 5. Jeżeli przedsiębiorstwo objęte ryczałtem ulegnie likwidacji w ciągu 1939 roku lub jeżeli taksówki, od których opłacono zryczałtowany podatek, zostaną w tym roku wycofane z eksploatacji — kwoty uiszczonego podatku nie podlegają zwrotowi.

§ 6. (1) W stosunku do świadczeń, będących przedmiotem zryczałtowanego podatku, nie może być dokonany wymiar podatku na zasadach ogólnych ani też nie mogą być pobrane zaliczki w myśl art. 8 ustawy.

(2) Podatek na zasadach ogólnych będzie jednak pobrany od świadczeń tych przedsiębiorstw objętych ryczałtem, które w roku 1939 zarejestrują dla celów eksploatacji więcej niż pięć taksówek. W tym przypadku wpłacone kwoty ryczałtu zostaną zarachowane na poczet zaliczek, pobieranych w myśl art. 8 ustawy.

(3) Fakt zarejestrowania taksówki, powodujący wyłączenie z ryczałtu, obowiązany jest płatnik podać do wiadomości urzędu skarbowego w ciągu miesiąca od daty zarejestrowania pod rygorem grzywny, przewidzianej w art. 185 ordynacji podatkowej.

§ 7. Urzędom skarbowym służy prawo darowania na prośby płatników skutków zaniedbania terminów ustalonych w § 4.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem ziem odzyskanych w roku 1938.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 marca 1939 r. Nr 19, poz. 129).

153

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1939 r.

L. UU. 150/2/39

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany statutu Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

Na podstawie art. 81 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64) oraz art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o reorganizacji prawno-publicznych zakładów ubezpieczeń w woj. poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 811) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zatwierdzam następującą zmianę statutu Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu (Monitor Polski z 1932 r. Nr 275, poz. 322):

w § 57 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„Naczelnego Dyrektora i jego zastępcę powołuje Rada na okres sześcio-letni, o ile umowa indywidualna co innego nie postanowi".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Skarbu:
wz. (—) *Kożuchowski*,
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1939 r. Nr 57, poz. 104).

154

ZARZĄDZENIE

Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 24 lutego 1939 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej" od państwowego podatku gruntowego.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zwalnia się z dniem 1 stycznia 1939 r. Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej" od państwowego podatku gruntowego, przypadającego od gruntów, stanowiących własność tego Stowarzyszenia, a użytkowanych w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*
Podsekretarz Stanu.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Morawski*,
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1939 r. Nr 57, poz. 105).

155

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 6 marca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Zakłady Chemiczne Dębica Spółka Akcyjna".

W myśl art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 36, poz. 329 i z r. 1933 Nr 18, poz. 118) ustala się, że przedsiębiorstwu wytwarzania syntetycznego kauczuku, uruchomionemu w Dębicy przez „Zakłady Chemiczne Dębica" Spółkę Akcyjną z siedzibą w Warszawie, służy prawo do ulg przewidzianych w art. 6 (łącznie z ustępem końcowym) wyżej wskazanego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dn. 13 października 1938 r., złożonym zgodnie z art. 1 pkt 2) i 3) tegoż rozporządzenia.

Równocześnie stwierdza się, że prawo do ulg podatkowych, przysługujące przedsiębiorstwu w zakresie art. 6 ustęp końcowy wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, nie obejmuje zwolnienia od państwowego podatku gruntowego.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*
Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Kasprzycki.*
Minister Skarbu:
(—) w z. *K. Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 marca 1939 r. Nr 61, poz. 121).

156

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 16 marca 1939 r.

w sprawie obrotu płatniczego ze Związkiem Socjalistycznych Republik Rad.

Na podstawie art. 3 ust. (2), 4 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26.IV. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) oraz w związku z porozumieniem z dnia 19.II. 1939 r., zawartym pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Rad, Komisja Dewizowa postanawia, co następuje:

§ 1. Należności z następujących tytułów mogą być przekazywane tylko w drodze rozrachunku polsko - sowieckiego za pośrednictwem Polskiego Instytutu Rozrachunkowego:

a) za import towarów pochodzenia sowieckiego do Polski, przy czym do rozrachunku będzie przyjmowana wartość towaru franco granica polsko-sowiecka lub fob port załadowania;

b) za prowizje z tytułu obrotu towarowego;

c) za koszty związane z obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym polsko-sowieckim;

d) za rabaty, bonifikaty, procenty, kary konwencjonalne, kary za niedotrzymanie umów, odszkodowania, koszty procesowe i arbitrażowe, dotyczące operacji handlowych;

e) za opłaty i wydatki dotyczące operacji handlowych (np. koszty bankowe, opłaty stemplowe itp.);

f) za opłaty portowe i inne wydatki związane z obsługą polskich statków handlowych i ładunków w portach Z. S. R. R. oraz zaopatrzenie takich statków w portach Z. S. R. R. z wyjątkiem bunkru.

§ 2. (1) Zapłata należności od kontrahentów sowieckich z tytułu świadczeń wymienionych w § 1 może być przyjmowana w drodze rozrachunku polsko-sowieckiego, nie wyłączając opłat portowych i kosztów obsługi sowieckich statków handlowych i ładunków w portach polskich oraz zaopatrzenia takich statków w portach polskich z wyjątkiem bunkru.

(2) Należności od kontrahentów sowieckich z tytułu frachtów morskich, kosztów bunkru i przewozu towarów kolejami tranzytem przez Polskę winny być regulowane w wolnych dewizach lub z rachunku zagranicznego wolnego.

§ 3. Przekazy na rzecz osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Z. S. R. R., z wszelkich innych tytułów niż wyszczególnione w § 1 wymagają każdorazowego zezwolenia Komisji Dewizowej, z wyjątkiem przekazów z tytułu frachtów morskich, kosztów bunkru i przewozu towarów kolejami tranzytem przez Z. S. R. R., które mogą być dokonywane na zasadach ogólnych.

§ 4. Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu obowiązują również przedsiębiorstwa i organizacje, którym Komisja Dewizowa udzieliła generalnego upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz (autonomie dewizowe, rachunki walutowe „E" itp.).

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 17 marca 1939 r.

Przewodniczący Komisji Dewizowej:
(—) *Z. Karpiński.*

157

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1939 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie wypuszczenia serii III premiowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 438), w dniu 1 marca 1939 r. zostało wylosowanych 100 premii na ogólną sumę 75.000 dolarów według niżej podanych wielkości premii i numerów obligacji:

40.000 dol.

1211578

8.000 dol.

927466

po 3.000 dol.

208293, 324551, 440320

po 1.000 dol.

63936, 273010, 447635, 1256881, 1454255

po 500 dol.

57609, 181637, 376532, 716854, 1145633
177322, 283925, 562120, 1034879, 1470894

po 100 dol.

33753	283629	581095	783065	985551	1233505
40332	351682	597361	804704	1007898	1240459
58367	358662	599071	809089	1030850	1243131
81664	378216	617681	817882	1056784	1273600
84499	382867	621790	821178	1070391	1288137
95736	391270	624499	831499	1078100	1291837
120990	391396	639828	856737	1094262	1317476
133982	417263	648306	886419	1122755	1379027
170148	476927	653809	898915	1140464	1390092
172394	482826	712673	909464	1144981	1409090
212012	491365	716414	911311	1146456	1414322
225812	505650	759917	949088	1166873	1456650
253369	574015	780628	978846	1196461	1459122
				1216485	1462233

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek,*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 marca 1939 r. Nr 55, poz. 95).

158

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1939 r.

w sprawie umorzenia 17-ej raty amortyzacyjnej 7% pożyczki kolejowej z 1930 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 20 maja 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o uregulowaniu zobowiązań Państwa Polskiego z tytułu przejęcia kolei Lwów—Granica Państwa pod Śniatyniem - Załuczem (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 426) zostały umorzone w dniu 1 marca 1939 r. zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 679), w drodze wykupu, obligacje 7% pożyczki kolejowej z 1930 r. oznaczone następującymi numerami:

4048 do 4050
4052 do 4061
4063 do 4066
5366 do 5367
5369 do 5370
8530 do 8531
12630
13912 do 13929
13931 do 13936
14737 do 14750
14948 do 14958
14985
15139 do 15209
15211 do 15238
15771
15829 do 15841
15945 do 15947
15949 do 15966
15968 do 15974

razem 215 sztuk, każda wartości nominalnej 500 zł w złocie, na ogólną sumę nominalną 107.500 zł w złocie.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek,*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 marca 1939 r. Nr 55, poz. 97).

159

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 marca 1939 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) w okresie czasu od 1 do 23 lutego 1939 r. zostały wylosowane do umorzenia we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, na-

stępujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr	data wylosow.	Nr	data wylosow.
2539	16. II. 1939 r.	22761	9. II. 1939 r.
2863	23. " "	24216	9. " "
2956	9. " "	24451	1. " "
7972	16. " "	25510	1. " "
8374	9. " "	26141	1. " "
9967	16. " "	26730	1. " "
12559	16. " "	27521	23. " "
14978	23. " "	28087	16. " "
15390	23. " "	28942	1. " "
16782	9. " "	29197	16. " "
18969	23. " "	31249	9. " "
19534	23. " "	34417	9. " "
19616	16. " "	35853	23. " "
19628	1. " "	36844	1. " "

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek,*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 marca 1939 r. Nr 56, poz. 99).

160

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1939 r.

w sprawie wylosowanych premii 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 roku.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 6 i 7 marca 1939 r. 1.200 premii 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 r. na ogólną sumę 949.000 złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie i kwoty premii podane są w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Drabarek.*
Kierownik Zarządu Długów Państwa.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 marca 1939 r. Nr 62, poz. 124).

161

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 13 marca 1939 r.

o utraceniu przez rewidentów prawa do przeprowadzania rewizji spółdzielni.

Na podstawie § 15 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817) ogłaszam, iż prawo rewizji utracili rewidenci:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. w Warszawie:

1. Inż. Wiktor Kurpisz,
2. Władysław Panow,

w Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych R. P. w Warszawie:

1. Jan Bodziński,
2. Henryk Inlender,

w Związku Spółdzielni Niemieckich w Polsce w Poznaniu:

1. Jan Mauer,
2. Hans Brook.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

162

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 13 marca 1939 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

Lista Nr 29.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. w Warszawie:

1. Tadeusz Woźniak,
2. Jan Inglot,

w „Społem" Związku Spółdzielni Spożywców R. P. w Warszawie:

1. Karol Maj,
2. Franciszek Kamiński,

w Związku Wiejskich Spółdzielni Woj. Pomorskiego w Grudziądzu:

1. Jan Mauer,
2. Hans Brook.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

163

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1939 r.

L. D. III. 2536/4/39

w sprawie zmiany § 25 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli wprowadza w § 25 przepisów rachunkowo - kasowych dla władz i urzędów państwowych (załącznik Nr 1 do Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. Nr 9, poz. 178) następujące zmiany:

1) ustęp 3 lit. b) oraz ust. 4 lit. b) otrzymują brzmienie następujące:

„Gotówkowe zamiejscowe, płatne w siedzibie kasy urzędu skarbowego:

1) asygnatami z upoważnieniem do wypłaty na właściwą kasę bądź przekazami czekowymi na P. K. O. — o ile dotyczą sum budżetowych,

2) przekazami czekowymi na P. K. O. — o ile dotyczą sum niebudżetowych";

2) w ustępie 3 lit. c) oraz w ust. 4 lit. c) wyrazy „czekami przekazowymi" zastępuje się wyrazami „przekazami czekowymi".

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

164

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1939 r.

L. D. V. 458/4/39

w sprawie sygnowania przez komisarzy giełdowych kart umów giełdowych na transakcje mąką i otrębami.

Do

izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

Z dniem 1 stycznia 1939 r. weszła w życie ustawa z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292), która w art. 7 ust. (1) pkt 9) przewiduje ulgową stawkę podatkową w wysokości 0,3% od obrotów wynikających ze sprzedaży na giełdach zbożowo-towarowych ziemiopłodów, mąki, otrąb i makuchów.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż z dniem 1 stycznia 1939 r. wygasł przewidziany zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. L. D. V. 28430/4/33 obowiązek sygnowania przez komisarzy giełdowych względnie upoważnione do tego osoby kart umów giełdowych na transakcję mąką i otrębami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

165

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 marca 1939 r.

L. D. V. 29985/5/38

w sprawie opłat stemplowych od zezwoleń na sprzedaż korków do straszaków.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu obniża na mocy art. 156 pkt 5 ust. 2 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), opłatę stemplową od zezwoleń na sprzedaż korków do straszaków do kwoty zł 5 (pięć), o ile sprzedaż ta będzie prowadzona nie jako samodzielne przedsiębiorstwo handlowe lecz ubocznie przez przedsiębiorstwo handlowe jekiegokolwiek rodzaju.

Nadmienia się, że pełna opłata stemplowa od pozwolenia na prowadzenie samodzielnego przedsiębiorstwa handlu korkami do straszaków, przewidziana w art. 156 pkt 5) u. o. s. wynosi zł 40, do której dochodzi 10% dodatek.

W związku więc z powyższym przy wydawaniu pozwoleń, o których mowa, będą pobierane opłaty następujące: 1) od podania o pozwolenie 5 zł i od każdego załącznika po 50 gr (art. 140 i 145 u. o. s.), 2) od zezwolenia 5 zł względnie 40 zł — plus 10% dodatek do wszystkich tych opłat.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

166

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 marca 1939 r.

L. D. VI. 2848/4/39

w sprawie przyrządów dźwigniowych, zamieniających sprężyny w przyrządach kontrolno-mierniczych Siemensa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przystąpiła do stopniowej wymiany sprężyn w przyrządach kontrolno-mierniczych Siemensa na przyrządy dźwigowe, które będą kierowane bezpośrednio do izb skarbowych (Wydziału Skarbowego). Po otrzymaniu tych przyrządów izby skarbowe (Wydział Skarbowy) zainstalują je przede wszystkim w tych gorzelniach, gdzie przyrządy kontrolno-miernicze posiadają wadliwe sprężyny, a następnie w gorzelniach, w których zachodzą znaczne zmiany temperatury.

Ze względu na nieznajomość przyrządu dźwigniowego przez ogół urzędników kontroli skarbowej, Ministerstwo Skarbu poleca poruczyć ustawianie tych przyrządów inspektorom Wydziałów IV-tych względnie tylko tym urzędnikom, którzy są już obeznani z przyrządem dźwigniowym i posiadają uprawnienia do napraw przyrządów kontrolno-mierniczych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zaleca izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) zorganizowanie w urzędach skarbowych akcyz i monopolów państwowych odprawy kierowników rejonów K. S., celem przeszkolenia kierowników rejonów w ustawianiu i tarowaniu przyrządów dźwigniowych.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że obecnie nadesłane do naprawy wadliwe sprężyny zostaną wymienione w miarę możności na przyrządy dźwigniowe, które będą wysyłane bezpośrednio do gorzelń.

Załącza się instrukcję ustawiania i używania przyrządu dźwigniowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

Załącznik do okólnika L. D. VI. 2848/4/39.

INSTRUKCJA

ustawiania i używania przyrządu dźwigniowego, zastępującego sprężynę w przyrządzie kontrolno-mierniczym Siemensa.

I. Opis przyrządu dźwigniowego.

Przyrząd dźwigniowy składa się z dwóch zasadniczych części: podstawy i dwuramiennej dźwigni.

Podstawa (rys. 2) składa się z dolnej części 1*), umocowywanej za pomocą śruby 2, na rurce ściągacza wsporników przyrządu kontrolno-mierniczego, z cokołu 3 oraz z górnej części 4, podnoszonej względnie opuszczanej na cokole za pomocą śruby mikrometrycznej 5, zaopatrzonej w nakrętkę 6 i dokrętkę 7. Nakrętka mieści się w wycięciu cokoła, w którym wywiercony jest otwór do pionowego przesuwania śruby mikrometrycznej. Górna część podstawy zaopatrzona jest w dwa kierownicze kołki 8 i 8a, które wchodzą w odpowiednie otwory wywiercone w cokole.

Wysokość ustawienia ruchomej górnej części podstawy odczytuje się w milimetrach na podziałce wyrytej na cokole, a części milimetra na podziałce wyrytej na nakrętce.

Po właściwym ustawieniu górnej części podstawy dokręca się dokrętkę 7 celem unieruchomienia podstawy.

W górnej części podstawy znajdują się dwie stalowe poduszki 9, na których odpowiednimi ostrzami opiera się oś 10 dźwigni dwuramiennej. Poduszki ustawione są swobodnie w gniazdach, wywierconych w górnej części podstawy; dolne części tych poduszek mają kształt półkulisty i opierają się na gładkich krążkach stalowych 11. Aby poduszki nie wypadały ze swych gniazd, wytoczone są w nich rowki, w które wchodzą końce śrubek 12 nie naciskając jednak poduszek.

Dwuramienna dźwignia (rys. 1) zaopatrzona jest w dwa ruchome ciężarki 13 i 14. Ciężarki te służą do regulowania przyrządu dźwigniowego. Większy z nich 13 oznaczony jest liczbą 100, mniejszy 14 cyfrą 0. Prawe ramię dźwigni na końcu, w rozwidleniu posiada nóż stalowy 15, na ostrze którego zakłada się strzemiączko 16 wieszaka łączącego przyrząd dźwigniowy z prawym ramieniem wskazówki. Oś 10 umocowana jest w otworze dźwigni śrubką 17, której koniec wchodzi w gniazdko wywiercone w osi. W podobny sposób za pomocą dwóch śrubek 18 umocowany jest również w rozwidleniu prawego ramienia dźwigni nóż 15. Oś 10 zakończona jest z obydwóch stron również nożami, za pomocą których opiera się na poduszkach górnej części podstawy.

Ruchomy ciężar 13 przesuwa się w górę i w dół za pomocą nakrętki 19. Ustawienie ciężaru odczytuje się w milimetrach na podziałce wyrytej na opiłowanej części śruby, a części milimetra na podziałce wyrytej na kołnierzu nakrętki. Po właściwym ustawieniu ciężaru unieruchamia go się za pomocą śrubki 20.

Ciężarek 14 na prawym ramieniu przesuwa się ręcznie. Ustawienie jego odczytuje się na podziałce wyrytej na prawym ramieniu dźwigni, czytając z prawej strony ciężarka, następnie unieruchamia się go śrubką 21. Ciężarek ten może być zdjęty z ramienia dźwigni po wykręceniu tylnej śrubki i odjęciu ścianki, przystawionej na dwóch kołeczkach.

---

*) Numeracja 1 — 28 oznacza pozycje rysunku.

Wieszak przyrządu dźwigniowego (rys. 3) składa się ze strzemiączka 16 w które wstawione jest ramię 28 z wycięciami c i d, widełek 22 i jabłuszka 23, umocowanego w ramce a dolnej części strzemiączka.

Strzemiączko w górnej razwidlonej części b zaopatrzone jest w mechanizm przy pomocy którego strzemiączko to zawiesza się na prawym ramieniu dźwigni.

Mechanizm składa się z następujących części:

1) dolnego kamienia 24,
2) górnego kamienia 25,
3) bolczyka 26,
4) zatyczki 27.

Dolny kamień opiera się swym rozwartym kątem na ostrzu noża 15. Na okrągły czop dolnego kamienia nałożony jest górny kamień, posiadający w podstawie odpowiednie wgłębienie. Kamień ten obraca się około pionowej osi czopa. W tymże górnym kamieniu znajduje się otwór na bolczyk, który służy do złączenia rozwidlonej górnej części strzemiączka z górnym kamieniem. Bolczyk od wypadnięcia zabezpiecza się zatyczką.

Za pomocą opisanego wyżej mechanizmu wieszak wykonywa trzy ruchy:

1) wahadłowy w płaszczyźnie prostopadłej do osi wskazówki,
2) wahadłowy w płaszczyźnie równoległej do osi wskazówki,
3) obrotowy około pionowej osi samego wieszaka.

Ruchy te usuwają skutki niedokładności, jakie ewent. mogą powstać podczas montowania wzgl. ustawiania przyrządu dźwigniowego oraz montowania przyrządu kontrolno-mierniczego i zabezpieczają należyte działanie przyrządu dźwigniowego.

Jabłuszko umocowane w dolnej ramce strzemiączka łączy się z prawym ramieniem wskazówki przyrządu kontrolno-mierniczego w taki sam sposób jak przy zastosowaniu sprężyny.

II. Tarowanie przyrządu kontrolno - mierniczego, zaopatrzonego w przyrząd dźwigniowy.

Przed przystąpieniem do tarowania sprawdza się prawidłowość ustawienia przyrządu dźwigniowego na ściągaczu przyrządu kontrolnego (symetria w płaszczyźnie pionowej przechodzącej przez prawe ramię wskazówki, zachowanie pionu podstawy) oraz należyte umocowanie osi wskazówki i jabłuszka (właściwy ich luz), po czym ustawia się dźwignię skali na rozetce bębna, czyli wprowadza się bęben w położenie podstawowe, a górną zaś ruchomą część podstawy przyrządu dźwigniowego ustawia się w przybliżeniu w środku podziałki, wyrytej na cokole pdostawy. Następnie ustawia się regulujący ciężar lewego ramienia przyrządu dźwigniowego mniej więcej w środku podziałki tego ramienia. Ciężar prawego ramienia ustawia się również w środku właściwej podziałki. Wymienione ciężary umocowuje się odpowiednimi śrubkami.

Po zawieszeniu ciężarków 0 do tarowania na ramionach wieszaka 28 na wycięciach d, sprawdza się czy kreska wskazówki przyrządu kontrolno - mierniczego styka się z kreską 0 skali tegoż przyrządu. O ile nie osiągnięto zetknięcia się kresek przesuwa się regulujący ciężar na prawym ramieniu przyrządu dźwigniowego w prawo lub w lewo tak długo, dopóki kreska wskazówki nie zetknie się z kreską 0 skali, po czym ciężar ten unieruchamia się śrubką. Wskazówkę lekkim potrąceniem palca wyprowadza się z równowagi i sprawdza, czy po kilku wahaniach wraca do poprzedniego położenia. Gdyby kreska wskazówki przy tej próbie zajęła położenie wyższe lub niższe od kreski 0 skali, wówczas należy przez odpowiednie przesunięcie ciężaru na prawym ramieniu dźwigni uzyskać zetknięcie się kresek. Następnie zawiesza się zamiast ciężarków 0 ciężarki 100 i bada się wskazania skali przy zetknięciu się jej ze wskazówką. W razie zgodności kreski wskazówki z kreską 100 uważa się tarowanie przy ciężarkach 0 i 100 za dokonane. W wypadku niezgodności — należy ją uzyskać, przez odpowiednie przesuwanie ciężaru regulującego, założonego na lewym ramieniu dźwigni. Przesuwanie ciężaru uskutecznia się przez obracanie nakrętki 19 w prawo lub w lewo po uprzednim rozluźnieniu śrubki, ustalającej położenie ciężaru. Jeżeli kreska wskazówki znajduje się poniżej kreski 100 skali należy ciężar podnieść, przy położeniu wyższym niż 100 ciężar należy obniżyć. Regulowanie to należy prowadzić tak długo aż kreska wskazówki zetknie się ściśle z kreską 100 skali. Po ustawieniu ciężaru przykręca się śrubkę 20.

Następnie sprawdza się tarowanie na 0 i ewentualną różnicę usuwa się przesuwając regulujący ciężar na prawym ramieniu dźwigni, po czym sprawdza się tarowanie przy ciężarkach 100 i w miarę potrzeby poprawia się go przez przesunięcie ciężaru na lewym jej ramieniu. Czynności te powtarza się tak długo, dopóki nie uzyska się zupełnej zgodności tarowania przy ciężarkach 0 i 100.

Po wytarowaniu przyrządu kontrolnomierniczego na punktach 0 i 100 zawiesza się ciężarki 80 i w razie zgodności przy kresce 80 skali, przyrząd kontrolny należy uważać za wytarowany.

W przypadku jednak, gdyby przy ciężarkach 80 kreska wskazówki przyrządu nie stykała się z kreską 80 skali i zajęła położenie wyższe, należy górną część podstawy obniżyć; w odwrotnym przypadku należy ją podwyższyć.

Wielkość, o jaką należy zmienić wysokość podstawy, wynosi około 1 mm lub więcej na każdy ząbek niezgodności tarowania przy ciężarkach 80.

Należy mieć na uwadze, że otrzymanie zgodności przy kresce 80 skali uzyskuje się nie

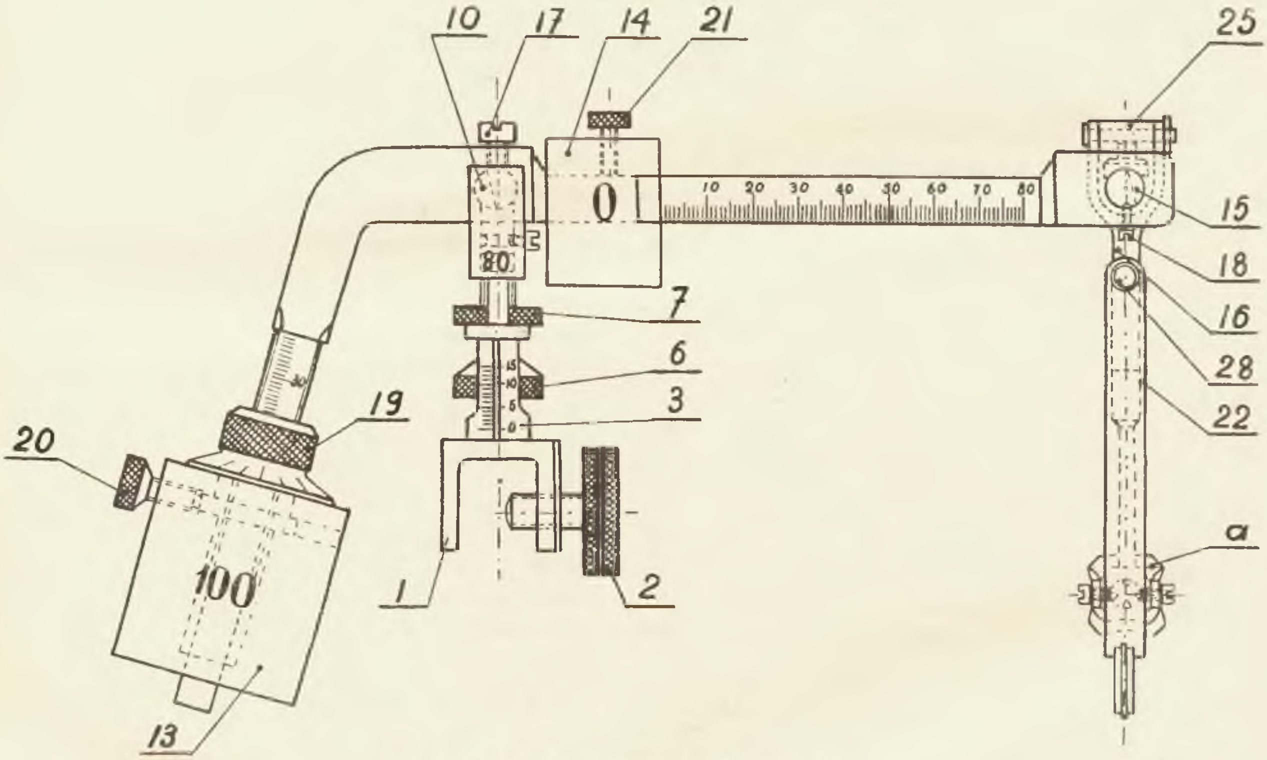
bezpośrednio lecz jako wynik wytarowania przy kreskach 0 i 100 skali i właściwego ustawienia wysokości podstawy.

Bezpośredni skutek zmiany wysokości podstawy jest wręcz odwrotny, a mianowicie przy opuszczaniu podstawy wskazówka podnosi się jeszcze wyżej, a przy podnoszeniu — opuszcza się.

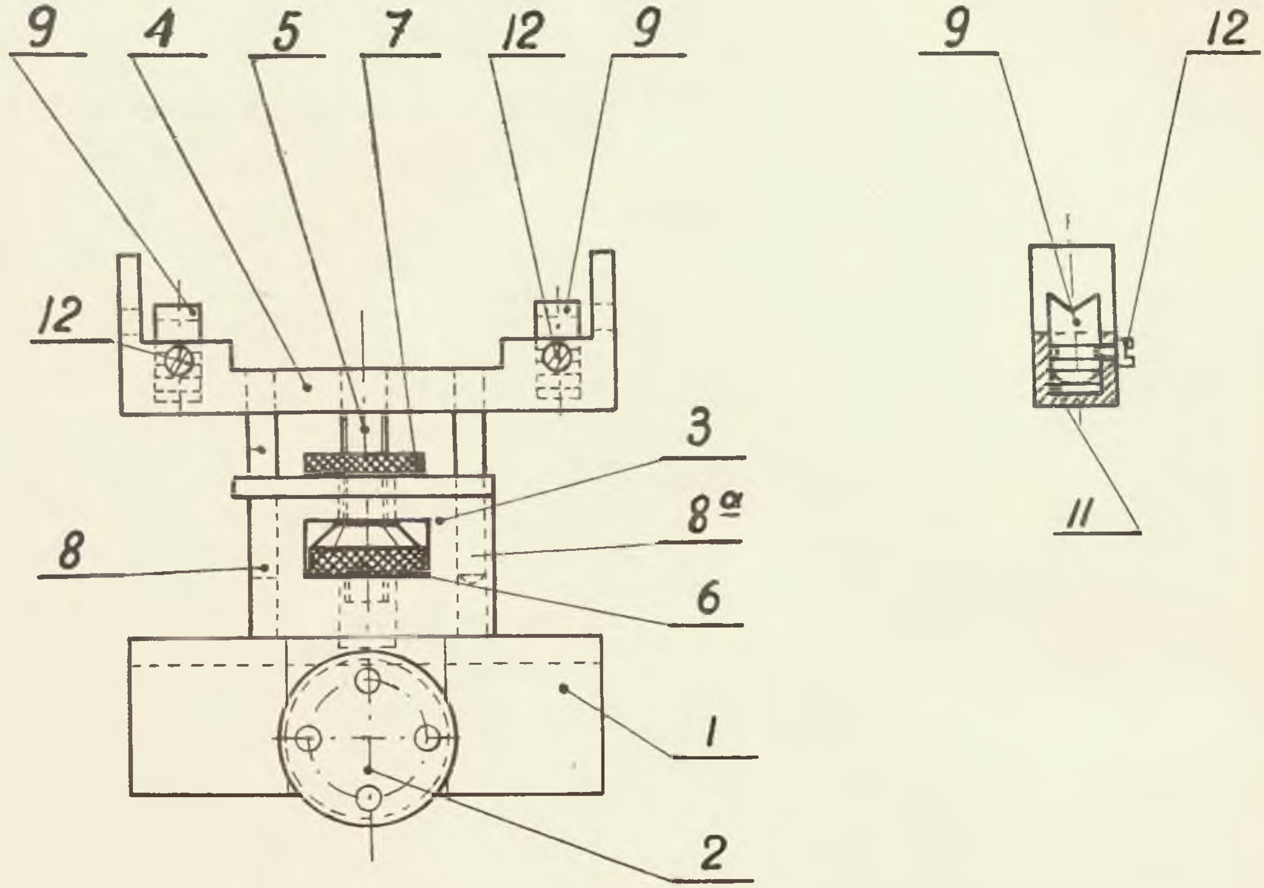
Po uskutecznieniu więc zmiany wysokości podstawy nie należy sprawdzać tarowania przy kresce 80 skali, lecz rozpocząć tarowanie od początku przy kresce 0 skali, następnie przy kresce 100 skali i dopiero w wyniku tych tarowań winno się uzyskać zgodność przy kresce 80 skali.

Gdyby zgodności tej jednak nie uzyskano należy ponownie zmienić odpowiednio wysokość podstawy i tarowanie rozpocząć od początku, a więc od kreski 0 skali, następnie — 100, a w końcu sprawdzić wynik przy kresce 80 skali. Czynności te należy powtarzać tak długo aż uzyska się zetknięcie się kreski wskazówki z kreskami skali 0, 100 i 80.

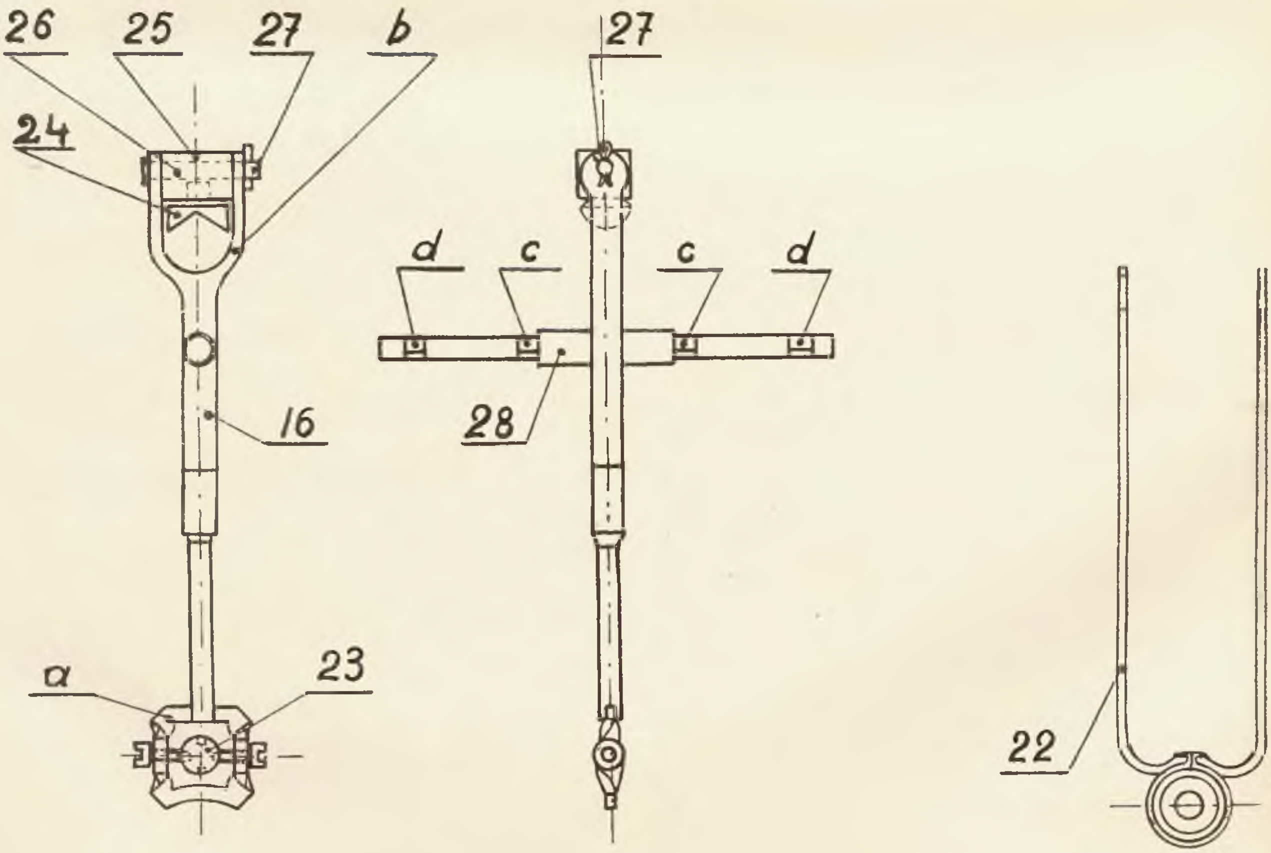
Po dokładnym wytarowaniu przyrządu kontrolno-mierniczego przykręca się dokrętkę 7 śruby mikrometrycznej, sprawdza się jeszcze raz tarowanie i zapisuje się cyfrowe wyniki ustawień poszczególnych regulujących ciężarów i wysokość ustawienia górnej części podstawy. Zapisy te ułatwią następne tarowania oraz służyć będą dla kontroli ustawienia przyrządu dźwigniowego.

Rys. 1. Przyrząd dźwigniowy.

Rys. 2. Podstawa przyrządu dźwigniowego.

Rys 3. Wieszak przyrządu dźwigniowego.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 17 marca 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,15	89,62
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,27	5,29 1/2
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,25	5,27 ½
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	281,10	282 82
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,01	14,11
Franki szwajcarskie	100 Fr.	119,75	120,55
Funty angielskie	1 Ł.	24,77	24,93
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,50	111,28
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124,35	125,27
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,45	128,37
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	16,10	16,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,70	11,01
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	282,10	281,38	282,82
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	89,40	89,18	89,62
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99 75	100,25
Helsinki	100 Mk.	10,98	10,95	11,01
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	111,00	110,72	111,28
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,86	24,79	24,93
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,84	27,98
Montreal	1 Dol.	—	5,27 1/2	5,30
Nowy Jork . . .	1 Dol.	—	5,29 1/4	5,31 3/4
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30 3/4	5,29 1/2	5,32
Oslo	100 K.	124,95	124,63	125,27
Paryż	100 Fr.	14,07	14,03	14,11
Praga	100 K.	—	18,06	18,16
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	128,05	127,73	128,37
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,25	119,95	120,55
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	82,50	85,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.